

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΗΝΥΣΗΣ ΤΩΝ ΡΟΥΠΑ- ΜΑΖΙΩΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΠΑΓΗ – ΚΡΑΤΗΣΗ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

Πολλοί από την πρώτη στιγμή που η Ρούπα Πόλα βρέθηκε στα χέρια του κράτους, έλεγαν ότι *«για το παιδί της επικαλείται τους νόμους ενάντια στους οποίους στράφηκε»*. Όταν την συνέλαβαν και ενώ είχαν αρπάξει το παιδί μας η αντίδρασή της και η στάση της μόνο εντός του νόμιμου καθεστωτικού πλαισίου δεν ήταν. Εκείνες τις πρώτες μέρες που το παιδί μας ήταν αιχμάλωτο στα χέρια του κράτους, η αντίδρασή της ήταν αυτή που θα αναλογούσε σε κάθε μητέρα που βρισκόταν σε ομηρία και το παιδί της κινδύνευε. Δηλαδή βίαιη. Και μάλιστα όχι τόσο όσο θα άρμοζε σε αυτούς που εγκλημάτησαν ενάντια στο παιδί μας.

Μετά την πιεστική απεργία πείνας και δίψας την δική μας και της συντρόφισσάς μας Κωνσταντίνας Αθανασοπούλου, το κράτος υποχώρησε και άφησε το παιδί μας ελεύθερο. Η ελευθερία του όμως ήταν προσωρινή και υπό όρους. Αυτό φαίνεται μέσα από τις κινήσεις που έκαναν από την πρώτη στιγμή, τον τρόπο που τις έκαναν και το περιεχόμενο -όσο μας αποκάλυψαν- που τους έδωσαν. Οι προθέσεις τους ήταν να εξοντώσουν το παιδί μας ψυχικά, σωματικά και πνευματικά. Το να στρέφεται κάποιος καθ' οιονδήποτε τρόπο ενάντια σε ένα παιδί για να τσακίσει τους γονείς του, είναι ό,τι πιο επαίσχυντο και χυδαίο μπορεί να συμβεί. Αυτά που έκαναν στο παιδί μας δεν θα τα ξεχάσουμε ποτέ. Αυτή τη στιγμή αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία για μας είναι να περιφρουρήσουμε το παιδί μας από κάθε απειλή και κίνδυνο. Γιατί το παιδί μας κινδυνεύει. Κινδυνεύει από αυτούς που το αιχμαλώτισαν και το βασάνισαν και που δεν ολοκλήρωσαν το έργο τους εξαιτίας μας. Θέλουν η ήττα τους να είναι προσωρινή, θέλουν να επανέλθουν. Θέλουν το παιδί μας και την εξόντωσή του. Τίποτα δεν πρόκειται να μας αλλάξει γνώμη και κανένας δεν πρόκειται να μας εφησυχάσει ως προς τις προθέσεις τους. Γιατί αν φτάσει κάποιος στο σημείο να εγκληματεί εις βάρος ενός παιδιού για να εκδικηθεί τη μητέρα του και αν η μητέρα του έχει αποτρέψει αυτή την προσπάθεια, η παγίωση της ήττας τους στην ιστορία και στις ανθρώπινες συνειδήσεις είναι κάτι που για θρασύτατους εγκληματίες σαν αυτούς θα πρέπει να ανατραπεί υπέρ τους. Το παιδί μας αφού έφτασαν στο σημείο να θέλουν να το εξοντώσουν, κινδυνεύει. Και από αυτή τη στιγμή δηλώνουμε

πως για ό,τι του συμβεί ,θα είναι αυτοί υπεύθυνοι. Και να μην διανοηθούν να χτυπήσουν το παιδί μας με οποιοδήποτε βρώμικο ή «νόμιμο» τρόπο.

Γνωρίζουμε πως θα πουν ξανά πως επικαλούμαστε τους νόμους που παραβιάζουμε. Κατά τα λεγόμενά τους εμείς ως επαναστάτες και αφού αρνούμαστε τους νόμους, θα έπρεπε να δεχτούμε στωικά κάθε χτύπημα του κράτους ως «το αποτέλεσμα των επιλογών μας». Δηλαδή, ως το αποτέλεσμα των επιλογών μας θα πρέπει να τους αφήνουμε να μας ρίχνουν ό,τι ποινές θέλουν, να μας πατήσουν όσο και όπως θέλουν. Και γιατί τελικά ως «αποτέλεσμα των επιλογών μας» να μην αποδεχτούμε και την φυσική μας εξόντωση ενώ είμαστε όμηροι στα χέρια του κράτους, όπως επιχειρήθηκε με την Ρούπα; Και κυρίως αφού είναι μέσα στα «αποτελέσματα των επιλογών μας» το να μας παίρνουν το παιδί, να το βασανίζουν, να το κρατούν σε ισόβια ομηρία με περιοριστικούς όρους και υπό κρατικό έλεγχο και επιτήρηση, θα έπρεπε κατά τους ίδιους να αφήσουμε το παιδί μας να το κάνουν ό,τι θέλουν. Να το τσακίσουν με την ησυχία τους και να το πετάξουν σε ίδρυμα αφού το καταστήσουν πρώτα ψυχικά ,διανοητικά και πνευματικά ανάπηρο. Αφού δηλαδή, το εξοντώσουν. Να αφήσουμε να κινδυνεύει η ζωή του η ίδια. Και αυτό με την αιτιολόγηση ότι είναι «αποτέλεσμα των δικών μας πολιτικών επιλογών». Αυτή είναι όχι μόνο η πιο απροκάλυπτα εχθρική θέση που μπορεί να πάρει κάποιος απέναντί μας, αλλά κυρίως είναι η πιο χυδαία θέση που παίρνει κάποιος συγκαλύπτοντας και νομιμοποιώντας εγκλήματα εις βάρος ενός παιδιού. Στην πραγματικότητα μας είχαν πετάξει στα πόδια μας τους ίδιους τους νόμους που οι ίδιοι τσάκισαν προκειμένου να καταφέρουν να εξοντώσουν το παιδί μας. Αυτοί οι νόμοι για εμάς είναι όπλα που θα τα πάρουμε και θα τα στρέψουμε εναντίον τους. Ας βγουν οι ίδιοι που υποτίθεται ότι τους υπηρετούν να αποδείξουν ότι καλώς και νομίμως έπραξαν με το παιδί μας. Ότι καλώς το κράτησαν στην ασφάλεια, καλώς τον αντιμετώπισαν ως «τρομοκράτη», καλώς το φυλάκισαν στο ψυχιατρείο, καλώς το βασάνισαν και το τρομοκρατούσαν για μέρες. Ότι όλα έγιναν σύμφωνα με το νόμο. Φυσικά και ως δειλοί έτσι όπως είναι όλοι οι αδίστακτοι εγκληματίες, θα πουν πάλι ψέματα. Όπως είπαν σειρά ψεμάτων από την αρχή της υπόθεσης.

Είπαν ψέματα όχι μόνο οι ίδιοι που πρωτοστάτησαν στα γεγονότα και έβαλαν τις υπογραφές τους στις ``νόμιμες διαδικασίες`` με τις οποίες εγκλημάτησαν πάνω στο παιδί μας, αλλά είπαν ψέματα και πολλοί ``επιφανείς προσωπικότητες`` της κυβέρνησης και του κρατικού μηχανισμού, με πρώτο στη σειρά τον υπουργό Δικαιοσύνης Κοντονή. Είπαν

ψέματα και χρησιμοποιώντας χυδαία επιχειρήματα προσβολής δικής μας και του παιδιού «εξέχουσες προσωπικότητες» του καθεστωτικού νομικού κόσμου όπως ο Σταύρος Τσακυράκης, Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου.

Στη συνέχεια στήριξαν τους πρωταγωνιστές των γεγονότων αλλά και την κυβερνητική στάση -αφού κατ'εντολή της κυβερνήσεως και ειδικά του υπουργού Δικαιοσύνης Κοντονή έγιναν όλα- πολλοί από τους συμμετέχοντες, υποστηρικτές και θιασώτες του Σύριζα. Όλοι αυτοί έγιναν συνένοχοι.

Είπαμε εξ'αρχής ότι τα όπλα των νόμων που μας πέταξαν στα πόδια, θα τα πάρουμε να τα στρέψουμε εναντίον τους. Γιατί όσον αφορά ένα παιδί έξι χρονών όπως είναι το δικό μας, κανένα καθεστωτικό νομικό πλαίσιο, όσο ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά και αν έχει αυτό το καθεστώς το οποίο περιφρουρείται από το συγκεκριμένο νομικό πλαίσιο, δεν θα χωρούσε αυτά που συγκεκριμένα πρόσωπα του καθεστώτος έκαναν στο παιδί μας. Κανένα νομικό πλαίσιο δεν θα χωρούσε την απόπειρα εξόντωσης ενός παιδιού. Αν πειράζει την όποια καθεστωτική συνείδηση το γεγονός ότι χρησιμοποιούμε εμείς, οι δηλωμένοι εχθροί του καθεστώτος, τους δικούς τους νόμους, πρόβλημά τους. Εκτός και αν χρησιμοποιήσουν το επιχείρημα –το οποίο στην περίπτωση του παιδιού μας είχε βρει πρακτική- εφαρμογή πως όταν απέναντί του το καθεστώς έχει εξαιρετικά επικίνδυνη για την συστημική ασφάλεια και σταθερότητα περίπτωση να αντιμετωπίσει, όπως δημοσίως χαρακτηρίστηκε η Πόλα Ρούπα από κυβερνητικούς παράγοντες και από τον Υπουργό Δημόσιας τάξης Τόσκα, τότε, σε ότι αφορά αυτή την εξαιρετική και μοναδική περίπτωση θα υπάρχει και η ανάλογη εξαιρετική και μοναδική αντιμετώπιση. Ακόμα και αν αυτό αφορά το παιδί της. Ας αποδείξουν οι ίδιοι ότι το παιδί μας δεν αντιμετωπίστηκε ως τέτοιο. Δηλαδή ως εξαιρετική και μοναδική περίπτωση.

Όπως έχουν δηλώσει και οι ίδιοι οι διωκτικοί μηχανισμοί δημόσια, η διαδικασία που ακολούθησε τη σύλληψη της Πόλας Ρούπα σχετικά με το παιδί μας ήταν αποτέλεσμα κοινής συνεννόησης του Αρείου Πάγου και της Αστυνομίας. Όσον αφορά την αναφορά της Αστυνομίας σχετικά με τη διαδικασία αυτή έλεγε πως «εφαρμόστηκαν κατά γράμμα οι διατάξεις του Νόμου 1532 του Α.Κ. που προβλέπει ότι σε περίπτωση σύλληψης των δύο γονέων, η επιμέλεια του ανήλικου παιδιού περνάει αυτόματα στον εισαγγελέα ανηλίκων». Αν λάβουμε κατά γράμμα τις πραγματικές συνθήκες που αφορούν στο παιδί μας και σύμφωνα με τον ίδιο το νόμο, μόνο

αντικειμενικοί λόγοι, δηλαδή το γεγονός ότι είμαστε κρατούμενοι, είναι αυτοί για τους οποίους το παιδί μας έπρεπε να πάει στη γιαγιά και τη θεία του και να τους δοθεί από τον Εισαγγελέα ανηλίκων η προσωρινή επιμέλεια μέχρι την οριστικοποίησή της. Όμως στην πράξη και σε πλήθος άλλων περιπτώσεων που και οι δύο γονείς συλλαμβάνονται και φυλακίζονται, είτε την ώρα της σύλληψης είτε στην ασφάλεια όπου κρατείται η μητέρα, το παιδί ή τα παιδιά τα παίρνει άμεσα συγγενικό πρόσωπο και χωρίς καμία διαδικασία ούτε καν υπεύθυνη δήλωση. Δηλαδή διασφαλίζεται «και αυτό είναι το σωστό» ότι το παιδί θα βιώσει με όσο το δυνατόν λιγότερο επώδυνο τρόπο τον απότομο και βίαιο αποχωρισμό από τους γονείς του.

Με βάση αυτά το παιδί μας θα μπορούσε να μείνει με τη μητέρα του έως ότου έρθουν οι συγγενείς του και το παραλάβουν. Και αυτό λόγω της απόστασης που έπρεπε να διανύσουν. Υπάρχουν πλήθος περιπτώσεων που παιδιά ακόμα και μεγαλύτερα από το δικό μας, παρέμειναν με τη συλληφθείσα μητέρα τους στην ασφάλεια μέχρι να έρθει συγγενής να το παραλάβει. Και αυτή η διαδικασία ακολουθήθηκε -και ορθώς- και στην περίπτωση που γονείς είχαν συλληφθεί και κρατηθεί ως κατηγορούμενοι για την εμπλοκή τους σε ένοπλες δραστηριότητες.

Όπως επίσης είναι πλήθος περιπτώσεων «και όσοι έχουν προβεί σε συλλήψεις και διώξεις σε τέτοιες υποθέσεις το γνωρίζουν» που δεν αφαιρείται η επιμέλεια των παιδιών από τους γονείς τους ακόμα και σε μακροχρόνιες φυλακίσεις και καθειρήξεις.

Το σύνηθες δεν είναι να παρεμβαίνουν εισαγγελείς ανηλίκων από τη στιγμή που υπάρχει οικογενειακό περιβάλλον και συγγενείς που μπορούν και θέλουν να αναλάβουν παιδιά συλληφθέντων. Το σύνηθες είναι να πηγαίνουν τα παιδιά άμεσα σε ένα ασφαλές οικογενειακό περιβάλλον. Και μάλλον, ακόμα και σε περιπτώσεις που θα είχε υποχρέωση εισαγγελέας να παρέμβει για να διερευνήσει που πάει το παιδί, δεν το κάνει.

Η «φροντίδα» του κράτους για το δικό μας παιδί όχι μόνο δεν είναι η συνήθης, αλλά είναι εξαιρετική. Μόνο σε περιπτώσεις ξυλοδαρμών, βασανισμών και βιασμών ή και εγκατάλειψης ανηλίκων παρεμβαίνει εισαγγελέας και αυτό κατόπιν καταγγελιών. Τέτοιες περιπτώσεις παιδιών που έχουν υποστεί εγκληματική συμπεριφορά από το περιβάλλον τους περνούν στα χέρια του κράτους που αναλαμβάνει τη νοσηλεία τους και την επιμέλειά τους. Εν μέσω της οικονομικής κρίσης και της κοινωνικής αποσύνθεσης που αυτή συνεπάγεται, τα κρούσματα βίας εις βάρος παιδιών αυξάνονται κάθε μέρα και

περισσότερο. Αναρίθμητα παιδιά πέφτουν θύματα της μάνας, του πατέρα, των συγγενών και φίλων της οικογένειας. Κάποια από αυτά σώζονται προσωρινά για να πέσουν αργότερα σε κάποιο ίδρυμα, πολλά εκ των οποίων ως γνωστόν είναι κολαστήρια ανηλίκων. Δεν είναι λίγα τα ιδρύματα που κλείνουν κατόπιν καταγγελιών επειδή κακομεταχειρίζονται παιδιά. Με δύο λόγια αυτά τα παιδιά απλώς αλλάζουν χέρια βασανιστών.

Όλες αυτές οι περιπτώσεις όπως είπαμε είναι πολλές. Όσον αφορά τη δική μας συνείδηση, οποιοσδήποτε βασανίζει κατά οποιονδήποτε τρόπο ένα παιδί, είναι ο μεγαλύτερος εγκληματίας. Ιδίως αν πρόκειται για τους γονείς του, ακόμα και αν αυτοί αφήνουν να υφίσταται το παιδί τους οποιαδήποτε κακομεταχείριση.

Οι γονείς υπάρχουν για να προστατεύουν το παιδί τους, αλλιώς ο ρόλος τους δεν έχει κανένα νόημα για το παιδί και για τους ίδιους. Τώρα εμείς καλούμαστε να κάνουμε τα πάντα για να προστατέψουμε το παιδί μας από όσους το κακομεταχειρίστηκαν, το βασάνισαν και το απειλούν. Και όσον αφορά τη δική μας περίπτωση αυτοί που κακομεταχειρίστηκαν ποικιλοτρόπως το παιδί μας, είναι αυτοί οι κρατικοί φορείς που κινήθηκαν «για την προστασία του». Αυτοί έβαλαν σε κίνδυνο την ψυχική και σωματική του υγεία και επιμένουν ως προς την ορθότητα των πράξεών τους.

Όταν επικαλείται κάποιος το συμφέρον ενός παιδιού είτε είναι φυσικό πρόσωπο είτε νομικό και δικαστική αρχή, αυτό αφορά τα αισθήματα ασφάλειας του ίδιου του παιδιού, την ψυχική και συναισθηματική του ισορροπία, την σωματική του ακεραιότητα και φυσικά την ελευθερία και αξιοπρέπειά του. Κάθε άλλος παράγοντας που μπορεί να αφορά σε υποθέσεις των γονιών του και όχι του ίδιου του παιδιού, δεν μπορούν να το αφορούν.

Όλα τα παραπάνω παραβιάστηκαν στην περίπτωση του παιδιού μας από αυτούς που το άρπαξαν από τη μητέρα του κινούμενοι με βάση το "συμφέρον" του. Στην ουσία πρόκειται για την πιο σκληρή και απάνθρωπη τιμωρία ενός παιδιού για το γεγονός ότι το κράτος έχει με τη μητέρα του πολιτικές διαφορές. Γι' αυτό και η μόνη αιτιολόγηση που επικαλέστηκαν οι εισαγγελείς για τις πρακτικές που ακολουθήθηκαν μετά τη σύλληψη της Ρούπα, ήταν το κατηγορητήριο. Και μάλιστα αυτό το κατηγορητήριο αφορούσε και σε μία κατηγορία που σε μας δεν είχε κοινοποιηθεί.

Οι ουσιαστικοί λόγοι που αιτιολογούν πάντα το ζήτημα της κακής άσκησης της γονικής μέριμνας απουσιάζουν από τις διατάξεις των εισαγγελέων Νικολού και Σταύρου.

Είναι εξάλλου λογικό να απουσιάζουν γιατί δεν υπάρχουν. Είναι βέβαιο ότι στις έρευνες που έκαναν οι διωκτικοί και δικαστικοί μηχανισμοί μετά τη σύλληψη της 5ης/1 όχι μόνο δεν βρήκαν στοιχεία που να μπορούν να τεκμηριώσουν έστω και εκ των υστέρων με αντικειμενικό τρόπο τις κινήσεις τους, αλλά βρήκαν στοιχεία που τεκμηριώνουν ακριβώς το αντίθετο. Δηλαδή ότι το παιδί μας ζούσε σε ένα καλό και ασφαλές περιβάλλον. Γιατί είναι βέβαιο πως η ΔΑΕΕΒ εξέτασε μάρτυρες που επιβεβαίωναν αυτά που λέμε, όμως αυτές οι μαρτυρίες διόλου δεν βοηθούσαν τα σχέδιά τους για το παιδί μας. Το μόνο που μπορούσε να διαταράξει την ασφάλεια του παιδιού ήταν το ίδιο το κράτος, όπως και έγινε. Και μάλιστα ο τρόπος που αυτή διαταράχτηκε ήταν κατ' επιλογή του ιδίου του κράτους ο πλέον βίαιος από την πρώτη στιγμή.

Μιλήσαμε και στην αίτησή μας προς την Εισαγγελία Πρωτοδικών Καλαμάτας με την οποία ζητάμε να παραστούμε στο Δικαστήριο στις 5/4 πως η μέθοδος που χρησιμοποίησε η αστυνομία για να πραγματοποιήσει τη σύλληψη της Ρούπα, επιλέχθηκε συνειδητά προκειμένου να τρομοκρατηθεί το παιδί και όχι η μητέρα του. Η χρήση των ΕΚΑΜ στην εισβολή στο σπίτι που διέμεναν προβλήθηκε αφενός ως αναγκαία με βάση το βαθμό επικινδυνότητας που προσδίδει το κράτος στη μητέρα, αφετέρου όμως οι κατασταλτικοί μηχανισμοί δήλωσαν πως γνώριζαν ότι αφού ήταν μαζί με το παιδί της δεν θα αντιδρούσε. Πρόκειται για αντίφαση; Τα ΕΚΑΜ με βάση το συλλογισμό τους σε τι χρησίμευαν; Τα ΕΚΑΜ είναι πάνοπλες εκπαιδευμένες δυνάμεις που χρησιμοποιούνται σε εξαιρετικά επικίνδυνες επιχειρήσεις καταστολής. Αφού είχε διαπιστωθεί από τους ίδιους τους κατασταλτικούς μηχανισμούς ότι δεν θα αντιδρούσε η μητέρα του καθώς θα ήταν με το παιδί, σε τι άλλο θα μπορούσαν να χρησιμεύουν πέρα από τη δημιουργία τρομοκράτησης; Και αφού είναι δεδομένο στο κράτος ότι τη μητέρα του δεν θα μπορούσαν να την τρομοκρατήσουν, ποιος θα ήταν ο στόχος της τρομοκράτησης; Μόνο το παιδί μας.

Ως προς αυτό τον στόχο, δεν τα κατάφεραν γιατί όπως έχουμε πει η μητέρα του λειτούργησε με τρόπο ώστε να ηρεμήσει τόσο τα ΕΚΑΜ όσο και να διατηρήσει σε ηρεμία το ίδιο το παιδί και το κατάφερε. Όμως αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι η συνειδητή προσπάθεια δημιουργίας φόβου στο παιδί υπήρχε και μάλιστα, βάσει σχεδίου από αυτούς που οργάνωσαν την επιχείρηση. Λαμβάνοντας υπόψη ότι τόσο για την επιχείρηση σύλληψης και τον τρόπο που αυτή έγινε όσο και για τα όσα ακολούθησαν της σύλληψης, είχε προηγηθεί συνεννόηση Αρείου Πάγου και αστυνομίας όπως είχε δημοσιοποιηθεί,

συμπεραίνουμε πως και ο τρόπος σύλληψης ,με την εισβολή των ΕΚΑΜ στις 6:00 π.μ. στο σπίτι είναι μέρος της συνολικής αντιμετώπισης του παιδιού, δηλαδή και αυτή συμπεριλαμβάνεται στις κινήσεις που έγιναν «προς το συμφέρον του».

Οι ίδιοι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί εμμέσως πλην σαφώς έχουν ομολογήσει πως η επιχείρηση αυτή δεν ήταν απαραίτητη, γιατί γνώριζαν πως η μητέρα του δεν θα αντιδρούσε αφού θα ήταν μέσα με το παιδί, πράγμα που δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Και αυτό θα μπορούσε να ισχύει μόνο για το σπίτι και την συγκεκριμένη ώρα της ημέρας , αλλά για άλλο τόπο και άλλη ώρα δεν θα ίσχυε ; Και αφού έτσι και αλλιώς ισχύει για κάθε ώρα και τόπο , η επιλογή του συγκεκριμένου τρόπου, ώρας και τόπου αφορά άλλους παράγοντες. Και ο μόνος παράγοντας είναι η μέγιστη δυνατή προσπάθεια πρόκλησης τρόμου στο παιδί. Αυτή ήταν η αφετηρία της αιχμαλωσίας του παιδιού μας.

Όσον αφορά τη μητέρα του, αυτή αφού διασφάλισε την ηρεμία στο χώρο «την χτύπησαν τα ΕΚΑΜ κατά την εισβολή, αλλά φρόντισε να μην το καταλάβει το παιδί», κάθισε μαζί με το παιδί, του υποβάθμισε το γεγονός της εισβολής ώστε να μην το επηρεάσει με ψυχραιμία και σαν να μην συμβαίνει τίποτα σπουδαίο. Του είπε συγκεκριμένα πως αυτοί (τα ΕΚΑΜ) απλώς έκαναν θόρυβο και να μην τους φοβάται. Παρουσίασε μάλιστα, στο παιδί το γεγονός ως μια ευκαιρία για το ίδιο να δει τη γιαγιά και τη θεία του και να πάει ταξίδι στην Καλαμάτα, πράγμα που φάνηκε εκείνη τη στιγμή δελεαστική πρόταση για το παιδί. Η μητέρα του πήρε λίγα ρούχα και ένα επιτραπέζιο. Του είπε πως θα πάνε σε μια πολυκατοικία με 12 ορόφους με ένα αυτοκίνητο, πως εκεί θα μείνουν μαζί και θα παίζουν το επιτραπέζιο μέχρι να έρθει η γιαγιά και η θεία. Αυτό ήταν αυτό που η μητέρα του πίστευε πως θα συμβεί και αυτό ήταν αυτό που έπρεπε να γίνει. Όμως αυτά που ακολούθησαν, ξεπερνούσαν την φαντασία της γιατί μόνο άρρωστα μυαλά θα μπορούσαν να τα συλλάβουν και να τα εφαρμόσουν σε ένα παιδί 6 χρονών. Πίστευε πως λόγω της ηλικίας του το παιδί θα τύχαινε και της ανάλογης μεταχείρισης . Αφού ήταν ανήλικο θα έπρεπε να διασφαλιστεί ότι ο αποχωρισμός τους θα γινόταν με όσο το δυνατόν πιο ανώδυνο για το παιδί τρόπο. Δηλαδή χωρίς βία Έκανε λάθος. Φτάνοντας στην ασφάλεια ο χωρισμός από τη μητέρα του η οποία αρνήθηκε να αποχωριστεί το παιδί, έγινε με την απειλή της χρήσης βίας αν αντιστεκόταν. Επίσης, ο επικεφαλής της επιχείρησης ο οποίος κατά τα έγγραφα της δικογραφίας ονομάζεται Βαϊος Μυλωνάς , είπε ψέματα ότι θα μείνει στον 3^ο όροφο όπου υπάρχει παιδότοπος και ότι θα το πήγαιναν αργότερα στη

μητέρα του. Το παιδί το πήραν στις 6:30 π.μ. στην είσοδο του ασανσέρ της ΓΑΔΑ στο γκαράζ και έκτοτε για 13 ώρες δεν μιλούσε κανένας για το που βρισκόταν το παιδί.

Οι συγγενείς του παιδιού ήταν στην ασφάλεια και ζητούσαν να πάρουν το παιδί από το πρωί της ίδιας μέρας, όμως το παιδί αγνοείτο. Όταν ρωτήθηκε η εισαγγελέας ανηλίκων από τον συνήγορό μας Ραγκούση Φραγκίσκο που είναι το παιδί, αυτή αρνήθηκε να του απαντήσει. Αντ' αυτού του κοινοποίησε ότι πρέπει να κάνει αίτηση *«από Δευτέρα και βλέπουμε»*.

Το γεγονός ότι η «διαδικασία θα ήταν χρονοβόρα» το δήλωναν με όλους τους τρόπους τόσο από τα ΜΜΕ όπου η εισαγγελία έκανε δηλώσεις όσο και προς το συνήγορο και τους συγγενείς μας

Το να εξαφανίζεται ένα παιδί τόσες ώρες αφού το έχουν αρπάξει από τη μητέρα του, είναι αρπαγή. Ότι ήταν στα χέρια του κράτους θα έπρεπε να είναι λόγος να καθησυχαστούμε; Εξάλλου αν ήθελαν να ακολουθήσουν τις συνήθειες και «νόμιμες» κατά αυτούς διαδικασίες, γιατί απέκρυπταν και ποτέ δεν δημοσιοποίησαν πού κρατούσαν τόσες ώρες το παιδί μας; Και γιατί δεν έκαναν ό,τι έκαναν εις γνώση μας και σε ενημέρωση των συνηγόρων και των συγγενών του; Κινδύνευαν από κάτι; Και αν ναι από τι;

Από το μόνο που κινδύνευαν και το ήξεραν ήταν οι ίδιοι τους οι νόμοι, και η κοινωνική και πολιτική τους έκθεση. Επίσης, δεν ήθελαν να αποκαλυφθεί το σχέδιο που είχαν οργανώσει σχετικά με το παιδί μας, καθώς ήλπιζαν να το ολοκληρώσουν και μετά να «παρουσιάσουν» το παιδί. Να το παρουσιάσουν όπως ακριβώς ήθελαν. Δηλαδή τρελό μετά από ένα μακροχρόνιο εγκλεισμό του σε ψυχιατρείο.

Η εισαγγελέας ανηλίκων Νικολού Μαρία Ελένη χρησιμοποίησε το αρ. 1532 του Α.Κ. για να αφαιρέσει τη γονική μέριμνα από εμάς και να την αναθέσει στην κοινωνική υπηρεσία του Νοσοκομείου Παίδων. Είναι γνωστό πως η απόφαση για την εφαρμογή της εισαγγελικής εντολής κατά το άρθρο 1532 του Α.Κ. είχε επίσης προαποφασιστεί πριν τη σύλληψη κατόπιν συνεννοήσεως αστυνομίας και Αρείου Πάγου. Όχι με την εισαγγελία ανηλίκων, αλλά με το ισχυρότερο θεσμικό όργανο της «Δικαιοσύνης», τον Άρειο Πάγο. Ποιό ήταν το τόσο σημαντικό για να κινητοποιηθεί ο Άρειος Πάγος για το ζήτημα της επιμέλειας ενός παιδιού; Τίποτα λιγότερο από την ίδια την πολιτική σημασία που είχε για το καθεστώς όχι απλώς η σύλληψη της μητέρας του, αλλά η εξόντωσή της μέσω της πολιτικής της απαξίωσης. Και την οποία πολιτική απαξίωση επιδίωκαν να την καταφέρουν

μέσω της ψυχολογικής και φυσικής ακόμα εξόντωσης του παιδιού της . Γιατί ποιός εγγυάται την επιβίωση την ίδια ενός παιδιού ψυχικά τσακισμένου όπως ήθελαν να κάνουν με το παιδί μας; Το οποίο τελικά ήθελαν να το κλείσουν σε ίδρυμα.;

Όμως το πολιτικό διακύβευμα της υπόθεσης ήταν ύψιστης σημασίας για το καθεστώς και ηθικοί ενδοιασμοί δεν υπήρχαν. Στην ουσία στο παιδί μας η εξουσία αποκάλυψε το πραγματικό της πρόσωπο.

Γνωρίζουν όλοι ότι πριν την εφαρμογή του 1532 του Α.Κ. το οποίο αναφέρεται σε κινδύνους που απειλούν τη ζωή, την υγεία και την ασφάλεια των παιδιών και οι οποίοι κίνδυνοι προέρχονται από την ίδια του την οικογένεια, προηγείται έρευνα για να διαπιστωθεί αν αυτοί οι κίνδυνοι είναι υπαρκτοί. Προφανώς και καμία έρευνα δεν προηγήθηκε της Διάταξης της εισαγγελέως ανηλίκων και ούτε την ενδιέφερε. Ήταν δρομολογημένη η όλη κίνηση με την ουσιαστική αιτιολόγηση της επίκλησης του 1532 του Α.Κ. να βρίσκεται μόνο στις υποθέσεις της μητέρας και του πατέρα του, δηλαδή στην πολιτική τους δράση , «πριν ακόμα γίνει η επιχείρηση σύλληψης».

Αν γινόταν όντως έρευνα και όσο αυτή θα κρατούσε, θα όφειλαν να δώσουν άμεσα το παιδί στους συγγενείς του και χωρίς να καθυστερήσουν ούτε λεπτό και θα έπρεπε να ομολογήσουν ότι το παιδί ζούσε μια κανονική και φυσιολογική ζωή, που όχι μόνο δεν υπολείπεται σε τίποτα σε σχέση με άλλα παιδιά, αλλά αντιθέτως ζούσε σε συνθήκες κατά πολύ καλύτερες από αυτές χιλιάδων άλλων παιδιών που η κρίση καθιστά ανίκανους τους γονείς τους να τους παρέχουν ακόμα και τα στοιχειώδη. Χιλιάδες παιδιά που υποσιτίζονται, που λιποθυμούν στα σχολεία, που δεν έχουν κατάλληλη περίθαλψη, ένδυση, θέρμανση, διατροφή και που οι καθεστωτικές πολιτικές τα έχουν μετατρέψει τα πρώτα θύματα ενός βάρβαρου κοινωνικού πολέμου. Χιλιάδες παιδιά που δεν μπορεί το οικογενειακό τους περιβάλλον να τους εξασφαλίσει ούτε φυσιολογική, ούτε ασφαλή, ούτε ευτυχισμένη ζωή και που υπονομεύεται όχι μόνο η φυσιολογική ανάπτυξή τους, αλλά η ίδια η ζωή τους. Μέσα στο περιβάλλον της μεγαλύτερης και πιο βαθιάς μακροχρόνιας οικονομικής κρίσης που με τις καθεστωτικές πολιτικές ξεπεράσματος της που στοχεύουν στην ευθανασία ολόκληρων τμημάτων του πληθυσμού, τα παιδιά είναι τα πιο ευάλωτα όλων. Είναι τα πιο ευάλωτα γιατί η κρίση έχει προκαλέσει την πιο βαθιά και ανυπολόγιστη καταστροφή των κοινωνικών σχέσεων, έχει επιφέρει συνθήκες γενικευμένης κοινωνικής κρίσης με την κοινωνία να βυθίζεται σε αξιακό και ηθικό τέλμα και σε υπαρξιακό

αδιέξοδο. Όπου όλοι στρέφονται ενάντια σε όλους σε ένα καθημερινό κοινωνικό μακελειό όπου η επιβίωση κάποιων αδύναμων προϋποθέτει τη μη επιβίωση άλλων επίσης αδύναμων.

Αν το έγκλημα έχει πάρει τις διαστάσεις που έχει σήμερα, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η οικονομική κρίση συνθλίβει την κοινωνία και σε συνδυασμό με την διάλυση του κοινωνικού ιστού που συνιστούσε εδώ και τρεις δεκαετίες προϋπόθεση για την εδραίωση του νεοφιλελευθερισμού, έχουμε το σημερινό δραματικό αποτέλεσμα. Μια κοινωνία σε πλήρη σήψη και ένα σύστημα που υπόσχεται μόνο την επέκτασή της.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες μεγαλώνουν πολλές χιλιάδες παιδιά στη χώρα. Παιδιά που δεν έχουν να αντιμετωπίσουν μόνο την πείνα, τη μιζέρια και τους κινδύνους σωματικούς και ψυχικούς τους οποίους αυτή συνεπάγεται, αλλά πολλά από αυτά έχουν να αντιμετωπίσουν και την ηθική έκπτωση της κοινωνίας: Από την αδιαφορία και την εγκατάλειψη ακόμα και των συγγενών τους έως ακόμα και την κακοποίησή τους από αυτούς, το πιο βάρβαρο όλων των εγκλημάτων αφού πρόκειται για παιδί, για άνθρωπο που δεν έχει καμία δυνατότητα να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Κατά την άποψή μας καμία κρίση και καμία ηθική κοινωνική κατάπτωση δεν μπορεί να δικαιολογήσει την κακοποίηση παιδιών από γονείς. Αυτό είναι το σημείο όπου ο άνθρωπος μπερδεύεται με το τέρας. Όμως παρόλα αυτά δεν είναι λίγα τα κακοποιημένα παιδιά που αφού βρεθούν σε νοσοκομεία και αφού περάσει η «οξεία φάση» στην οικογένεια, όπως συνηθίζουν να λένε οι κοινωνικές υπηρεσίες, τα επιστρέφουν στις οικογένειές τους με το σκεπτικό ότι είναι προτιμότερη αυτή η λύση από το ίδρυμα. («Ανήλικοι με εισαγγελική εντολή : Εκπαίδευση και Μέριμνα στο Νοσοκομείο Παίδων "Π.&Α. Κυριακού " 2015»).

Όπως επίσης, είναι γνωστό ότι καθάρματα που κακοποιούν βάνανυσα παιδιά, καθάρματα που βιάζουν παιδιά, είτε δεν μπαίνουν στη φυλακή, είτε μπαίνουν για λίγο και πολύ σύντομα είναι ελεύθερα και επαναλαμβάνουν τα εγκλήματά τους. Είναι η πολιτική μας θέση αυτή ότι κάθε «κοινωνία» έχει τα εγκλήματα που της ταιριάζουν. Μια «κοινωνία» σε διάλυση και σήψη είναι λογικό να πολλαπλασιάζει τέτοια φαινόμενα. Όμως το να διαπράττει κάποιος τέτοια εγκλήματα εις βάρος παιδιών δεν χωρά σε καμία κοινωνική προσέγγιση και ανάλυση. Υπάρχει για εμάς ένα όριο, το οποίο στην προκειμένη περίπτωση έχει ανεπιστρεπτή παραβιαστεί. Και δυστυχώς τα παιδιά σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν δικαιώνονται.

Δεν είναι η κρίση η οικονομική που τα γεννά. Είναι η συνθήκη που τα πολλαπλασιάζει. Το ίδιο το σύστημα γεννά το έγκλημα και όταν αυτό βρίσκεται σε κρίση όπως στην εποχή μας καθίσταται το έγκλημα ανεξέλεγκτο. Και κύριος παράγοντας είναι ο πλήρης ευτελισμός της ανθρώπινης ζωής και η εκμηδένιση της αξίας της από το ίδιο το σύστημα και τους φορείς του στο όνομα της επιβίωσης των εξουσιών. Η πρώτη ζωή που ευτελίζεται είναι του παιδιού .

Η ζωή του παιδιού μας ευτελίστηκε και απειλήθηκε από τους κρατικούς φορείς που το πήραν με την εξουσία του κρατικού τους ρόλου στα χέρια τους. Με τη εξουσία που τους δίνει το κράτος προσέβαλλαν την αξιοπρέπειά του, το υπέβαλλαν σε εγκλεισμό, το εκβίασαν, το βασάνισαν, το χτύπησαν, το απείλησαν. Με την εξουσία που τους δίνει το κράτος το άρπαξαν από τη μητέρα του, το κράτησαν μακριά από τους συγγενείς του, του στέρησαν την ελευθερία του και το αιχμαλώτισαν. Το καθεστώς αιχμαλωσίας που το υπέβαλλαν ήταν το χειρίστο γιατί αφορούσε σε μια επιστημονικά μελετημένη μεθόδευση εξόντωσής του. Όλα αυτά για να εκδικηθούν και να εξοντώσουν ηθικά τη μητέρα του, για να θέσουν σε πολιτική απαξία την πολιτική της δράση.

Η Ρούπα και ο Μαζιώτης όταν αποφάσισαν να βγουν στην «παρανομία» μαζί με το παιδί τους, είχαν αποφασίσει πως ό,τι και αν γίνει σε όσο δυσχερή θέση και αν βρισκόταν, θα έπρεπε να εξασφαλίζουν στο παιδί όλα όσα ένα παιδί χρειάζεται. Όταν ο Μαζιώτης συνελήφθη και η Ρούπα έμεινε μόνη της με το παιδί, πολλοί περίμεναν ότι θα παραδοθεί, ότι δεν θα αντέξει. Έκαναν λάθος. Η Ρούπα μεταξύ όλων των άλλων είχε υποσχεθεί στο παιδί και στον εαυτό της ότι το παιδί δεν θα το άφηνε ποτέ με τη θέλησή της. Γι' αυτήν αυτό σήμαινε εγκατάλειψη και προδοσία προς το ίδιο το παιδί. Όχι μόνο δεν το εγκατέλειψε, αλλά έκανε ότι μπορούσε -ήταν χρέος της προς το ίδιο το παιδί- να του εξασφαλίσει μια άνετη και καλή ζωή χωρίς στερήσεις. Κινούμενη μέσα στα πλαίσια των πολιτικών και ηθικών της αξιών και χωρίς ποτέ να τα παραβιάσει στο όνομα οποιασδήποτε συνθήκης, όσο δύσκολη και αν ήταν αυτή, κατάφερε να του εξασφαλίσει όχι μόνο αυτά που ήταν απολύτως αναγκαία για την επιβίωσή του, αλλά και αυτά που ήταν αναγκαία για την ολόπλευρη και ανεμπόδιστη ανάπτυξη των κλίσεων, των ικανοτήτων, της προσωπικότητάς του. Γιατί η ανατροφή ενός παιδιού δεν είναι μόνο η εξασφάλιση του φαγητού του. Είναι πολύ περισσότερα από αυτό.

Όλα τα παιδιά έχουν τις κλίσεις και τα ταλέντα τους και το καθένα είναι μοναδική προσωπικότητα. Το να εξασφαλίζεται στο παιδί μας η ελευθερία να τα αναπτύξει χωρίς εμπόδια, δεν είναι ζήτημα μόνο οικονομικό είναι πρωτίστως ζήτημα εκπαιδευτικού μοντέλου. Γιατί σε κάποιες περιπτώσεις τα ταλέντα του παιδιού μας θεωρήθηκαν ως εμπόδιο και ως πρόβλημα ανάπτυξής του και ως τέτοια κλήθηκε από «ειδικούς» η μητέρα του να τα πολεμήσει. Έπρεπε να είναι συνέχεια σε επιφυλακή για να προστατεύει το παιδί και από αντιλήψεις καθεστωτικές που θέλουν να θέτουν ως «φυσιολογικό» για τα παιδιά έναν μέσο όρο ανάπτυξης και που με βάση αυτές τις αντιλήψεις «ό,τι προεξέχει πρέπει να κόβεται» γιατί εμπίπτει στο πεδίο της παθολογίας και του αναπτυξιακού προβλήματος. Το υψηλό γνωστικό επίπεδο του παιδιού μας το αναγνώρισαν ακόμα και αυτοί που το πολέμησαν και γνωρίζουμε πως συζητιόταν ευρέως και μέσα στους κύκλους αστυνομικών και δικαστικών αρχών.

Το παιδί μας το ίδιο μας έδειχνε το δρόμο ως προς αυτά τα ζητήματα. Και η Ρούπα ενώ ήταν μόνη της στην «παρανομία» ακολουθούσε, στήριζε και ενίσχυε το παιδί στην πορεία του προς την ανάπτυξη και τη γνώση. Όχι τη στεία γνώση του μιμητισμού, της αποστήθισης και των δογμάτων. Την γνώση αυτή που ανακαλύπτει μόνο του ένα παιδί μέσα από τη δική του σκέψη και τα ερωτήματα που του γεννά ο κόσμος που ανακαλύπτει γύρω του καθώς μεγαλώνει. Την γνώση που για να κατακτηθεί απαιτείται να υπάρχει το κριτικό πνεύμα που το ίδιο θα την αναζητήσει. Και τότε η γνώση δεν είναι βάρος, είναι η προσωπική επιτυχία του ίδιου του παιδιού που το κάνει να θέλει συνεχώς να προχωράει παίρνοντας όλα τα ερεθίσματα που το περιβάλλον του δίνει. Και στην περίπτωση του παιδιού μας τα ερεθίσματα τα έδινε η μητέρα του.

Αυτοί είναι οι όροι και το πλαίσιο της ελεύθερης παιδείας και ανάπτυξης του παιδιού και αυτοί οι όροι είναι που του δίνουν τη δυνατότητα να αναπτύξει μια προσωπικότητα ελεύθερου και αξιοπρεπή ανθρώπου. Έχουμε πει ξανά πως ένα παιδί γίνεται αξιοπρεπής άνθρωπος όταν τον σέβεται το περιβάλλον του, οι γονείς του. Το παιδί μας σεβόταν τους άλλους ανθρώπους όταν και οι ίδιοι το σέβονταν γιατί πρώτα απ' όλα το σεβόταν η μητέρα του. Γιατί το αντιμετώπιζε ως άνθρωπο με ίσα δικαιώματα, που σεβόταν την προσωπικότητά του. Με βάση τον αμοιβαίο αλληλοσεβασμό μεγάλωνε.

Τίποτα από το παιδί μας δεν σεβάστηκαν οι διώκτες μας. Ούτε την προσωπικότητά του ούτε τις ανάγκες του ούτε την γνώμη του ούτε την αξιοπρέπειά του.

Κανένα δικαίωμά του δεν άφησαν που να μην το χτυπήσουν. Αν αυτό είναι το «συμφέρον» του παιδιού μας και επιμένουν ως προς αυτό αυτοί που είχαν άμεσα σχέση με ό,τι έγινε, όσο και αυτοί που τους υπερασπίστηκαν μόνο και μόνο γιατί έπρεπε να σταθούν απέναντι στη μητέρα του και να συνηγορήσουν στον πολιτικό πόλεμο εναντίον της, τότε αυτοί θα συγκαταλέγονται στους εχθρούς μας. Γιατί ύψιστο καθήκον μας είναι να υπερασπιζόμαστε το παιδί μας και να μαχόμαστε για αυτό.

Ποιός ή ποιοί ήταν οι εμπνευστές του σχεδίου που εφαρμόστηκε επάνω στο παιδί μας; Επειδή πρέπει να μιλάμε πάντα σε στοιχεία και με βάση συγκεκριμένα πρόσωπα, τα γεγονότα είναι αυτά που τα προσδιορίζουν. Γιατί ναι μεν οι μηχανισμοί καταστολής και δίωξής μας καθώς και η κυβέρνηση έχουν στον έναν ή στον άλλον βαθμό εμπλοκή σε αυτή την ιστορία, ναι μεν υπάρχουν πρόσωπα που δεν βγαίνουν μπροστά με το πρόσωπο και την υπογραφή τους και δεν δεσμεύτηκαν για αυτό άμεσα, όμως υπάρχουν θεσμικοί ρόλοι και κρατικές θέσεις που καθιστούν αναπόφευκτη την εμπλοκή τους σε ό,τι έγινε με το παιδί μας. Και κυρίως υπάρχουν αυτοί που με την υπογραφή τους κατοχύρωσαν με το δικό τους κρατικό κύρος όλες τις κινήσεις που έγιναν.

Το παιδί μας σύμφωνα με τα έγγραφα της δικογραφίας και σύμφωνα με τη δική του μαρτυρία, δεν έμεινε μόνο στον 3^ο όροφο της «πολυκατοικίας» αλλά «επισκέφτηκε» και άλλους ορόφους.

Όπως είπαμε, μέχρι νωρίς το βράδυ κανένας από την αστυνομία και τη ΔΑΕΕΒ δεν μιλούσε στη μητέρα του, τους συγγενείς και τους δικηγόρους για το πού είναι το παιδί. Ο δικηγόρος μας προχώρησε σε μηνυτήρια αναφορά για αρπαγή ανηλίκου. Η ενημέρωσή μας για το γεγονός ότι το παιδί το πήγαν στο Νοσοκομείο Παίδων δεν το πληροφορηθήκαμε από επίσημη ανακοίνωση. Κανένας δεν ενημέρωσε ούτε την Ρούπα, ούτε τους συγγενείς που διεκδικούσαν για ώρες το παιδί στην ΓΑΔΑ να πάρουν το παιδί. Η ενημέρωση μας ήρθε από δημοσιογραφική διαρροή. Ένας δημοσιογράφος που έκανε αστυνομικό ρεπορτάζ είπε στον δικηγόρο πως το παιδί ήταν στο Παίδων. Την επομένη συγγενείς και φίλοι έψαχναν στο Παίδων το παιδί.

Η θεία του βρήκε μόνη της την παιδοψυχιατρική πτέρυγα του νοσοκομείου, ένα κτίριο απομονωμένο που φαινόταν εγκαταλελειμμένο. Ακολουθώντας έναν αστυνομικό με πολιτικά βρέθηκε στην κλειστή ψυχιατρική κλινική στο εσωτερικό του κτιρίου, το οποίο κτίριο εκτός από αυτή την πτέρυγα, ήταν όντως άδειο και εγκαταλελειμμένο. Έξω από τη

πόρτα της πτέρυγας αυτής ήταν αστυνομικοί φρουροί. Η θεία του ζήτησε να δει το παιδί και της είπαν ότι δεν ήταν εκεί. Απειλήθηκαν οι αστυνομικοί ότι θα κατηγορηθούν για αρπαγή ανηλίκου, έγιναν κάποια τηλέφωνα από μεριάς τους, πήγε ο διευθυντής της κλινικής και έτσι επετράπη το πρώτο επισκεπτήριο στο παιδί.

Η θεία του παιδιού, που διεκδικούσε από την πρώτη στιγμή να πάρει το παιδί μαζί με τη γιαγιά του, αντέδρασε στη θέα του παιδιού στο ψυχιατρείο. Ήταν ένα θέαμα φρικτό για αυτήν να βλέπει το παιδί βρώμικο, εξαντλημένο και να της ζητάει να το πάρει από κει μέσα. Σε αυτή την εικόνα που μεταφέρθηκε στον πατέρα του, Νίκο Μαζιώτη, ο ίδιος αντέδρασε σπάζοντας κάμερες ασφαλείας στην ειδική πτέρυγα, στα υπόγεια των φυλακών Κορυδαλλού όπου κρατείται.

Για τα εγκλήματα ενάντια στο παιδί μας η Εισαγγελέας Φυλακών Περιμένη δεν είχε να πει τίποτα στη Ρούπα και της είπε πως η διαδικασία είναι η συνήθης, ότι δηλαδή έλεγαν όλοι όσοι ενεπλάκησαν στον πόλεμο ενάντια στο παιδί μας και φυσικά και ο υπουργός Δικαιοσύνης Κοντονής. Όμως τον Μαζιώτη φρόντισε να τον τιμωρήσει για τις κάμερες που έσπασε και συνέχισε και να συνεχίζει να του «ρίχνει» πειθαρχικές ποινές. Έφτασε δε στο σημείο να του «ρίχνει» πειθαρχική ποινή χωρίς να υπάρχει καν γεγονός. Και ενώ η υπηρεσία όλη ασχολήθηκε με επιμονή και κατόπιν εντολών με τη δημιουργία πιέσεων στις συνθήκες κράτησης της Ρούπα και του Μαζιώτη προκειμένου να δημιουργήσουν καταστάσεις εκτροπής στη φυλακή, να ρίχνουν πειθαρχικά για να τους εξοντώσουν- προφανώς η διάθεσή τους ήταν να ρίξουν τη Ρούπα στην απομόνωση για να την παροπλίσουν- και ενώ η Ρούπα κατήγγειλε ως μεθοδευμένη όλη αυτή την κατάσταση από το υπουργείο Δικαιοσύνης, η απάντηση ήταν η προσπάθεια εφαρμογής μιας απόπειρας δολοφονίας της στη φυλακή που ναυάγησε. Καταλαβαίνουμε πως πρώτος στόχος σε όλα αυτά ήταν το ίδιο το παιδί. Γιατί αν μπορούσαν να διασφαλίσουν ότι εμείς οι γονείς του είτε θα παροπλιστούμε είτε θα εξοντωθεί ένας από τους δύο -ή ακόμα καλύτερα για αυτούς και οι δύο- θα είχαν καταφέρει να ανοίξει εντελώς το πεδίο για να προχωρήσουν στο επόμενο στάδιο του πολέμου ενάντια στο παιδί μας και να πάρουν τη ρεβάνς από την πρώτη μάχη που έχασαν. Γνωρίζουμε πως πρόσωπα της φυλακής δεν θα τα παρατήσουν και αυτό το δείχνουν με κάθε ευκαιρία. Ας μη νομίζουν όμως πως αγνοούμε την πραγματικότητα. Ούτε αφελείς είμαστε και σίγουρα ούτε ηλίθιοι.

Η θεία του παιδιού εξοργίστηκε στη θέα του παραμελημένου παιδιού και ανάμεσα σε παιδιά που αντιμετώπιζαν σοβαρά ψυχιατρικά προβλήματα. Την οργή της την εξέφρασε στην παιδοψυχίατρο Μπελιβανάκη Μαρία, μία εκ των πρωταγωνιστών στα εγκλήματα που διαπράχθηκαν ενάντια στο παιδί μας που δεν είχε παραλείψει να βάλει πολλαπλώς τη σφραγίδα της σε όλες τις ημέρες της «νοσηλείας» του παιδιού στο ψυχιατρείο. Η ίδια ψυχίατρος είπε στη θεία του να μην επισκέπτονται συχνά το παιδί γιατί θα θέλει να φύγει. Προφανώς και το σχέδιό τους να τρελάνουν το παιδί το εμπόδιζαν οι επισκέψεις της θείας και της γιαγιάς του. Όσο για τη στάση της θείας του, την αντίδρασή της για τον εγκλεισμό του υγιούς παιδιού μας στο ψυχιατρείο και για τις συνθήκες που το είχαν, αλλά και η καταγγελία της για τα ψέματα που είπαν δημοσίως ο υπουργός Δικαιοσύνης, οι ψυχίατροι και ο Διευθυντής της παιδοψυχιατρικής κλινικής Δημήτριος Αναγνωστόπουλος σχετικά με την υπόθεση, η εισαγγελέας ανηλίκων Νικολού Μαρία Ελένη φρόντισε να της «απαντήσει» αρνούμενη να της δώσει την προσωρινή επιμέλεια του παιδιού μας.

Πριν πάνε το παιδί στο ψυχιατρείο, το κράτησαν στην ΓΑΔΑ. Η επιμονή του υπουργού Δικαιοσύνης ότι το παιδί δεν ήρθε σε επαφή με τις διωκτικές αρχές συνιστά ένα από τα πολλά ψέματα που είπε μέσα στην σταθερή στάση του συγκάλυψης και πολιτικής νομιμοποίησης του πολέμου ενάντια στο παιδί μας. Εάν το παιδί μας δεν το είχαν στη ΓΑΔΑ από τις 6:30 το πρωί της 5^{ης} Ιανουαρίου, όπου ο αστυνομικός της ΔΑΕΕΒ και επικεφαλής της επιχείρησης σύλληψης το πήρε από την Ρούπα στο γκαράζ του κτιρίου το παιδί μαζί με άλλους αστυνομικούς και μπήκε στο ασανσέρ για να πάνε, όπως είπε ο επικεφαλής που σύμφωνα με τη δικογραφία είναι ο Μυλωνάς Βάιος, στον 3^ο όροφο που βρίσκεται η εισαγγελία ανηλίκων, τότε πού ήταν το παιδί μας έως τις 17:00 το απόγευμα όπου σύμφωνα με την ιατρική βεβαίωση του Παίδων του έκαναν εισαγωγή στο ψυχιατρείο; Εμείς όπως είπαμε ενημερωθήκαμε από διαρροή αστυνομικών σε δημοσιογράφο ότι το παιδί το είχαν στο Παίδων στις 20:30 το βράδυ, δηλαδή 14 ώρες αφού είχαν πάρει το παιδί από τη μητέρα του. Ας υποθέσουμε όμως ότι είναι αληθινή η ώρα της εισαγωγής του παιδιού στο ψυχιατρείο. Για εντεκάμιση ώρες πού ήταν το παιδί;

Γιατί δεν μας ενημέρωναν; Γιατί δεν υπήρξε καμία επίσημη ενημέρωση, αλλά δημοσιοποιήθηκε κατόπιν διαρροής σε δημοσιογράφο και έτσι πληροφορηθήκαμε και εμείς ότι το παιδί μας ήταν στο Παίδων;

Προφανώς και η εξαφάνιση του παιδιού μας εξυπηρετούσε το σχέδιό τους, ενώ η ενημέρωση όχι. Όμως αυτό είναι αρπαγή ανηλίκου. Αν δεν υπήρχε η αντίδραση που υπήρξε, για πόσο θα το κρατούσαν κρυφό;

Ο Κοντονής έλεγε συνεχώς ψέματα και προφανώς δεν ήταν θύμα παραπληροφόρησης. Προφανώς και γνώριζε και πού ήταν το παιδί, και τι ακριβώς γινόταν, και τι ακριβώς σκόπευαν να κάνουν. Η συνέπειά του ως προς τα ψέματα που σταθερά επαναλάμβανε στις ανακοινώσεις του, καθώς και η προσωπική του τηλεοπτική συνέντευξη το Σάββατο 7/11 με την οποία δικαιολογούσε και κάλυπτε όλες τις κινήσεις που έγιναν με το παιδί μας, δείχνει πως ο ίδιος ήταν αυτός που υπήρξε πρωταγωνιστής τόσο στην εκπόνηση του σχεδίου, όσο και στην εφαρμογή του.

«Ακραία διαστρέβλωση της πραγματικότητας και τερατολογίες που δεν μπορούσε να τις βάλει ο νους του ανθρώπου» χαρακτήρισε ο Σταύρος Κοντονής στην συνέντευξή του στην ΕΡΤ αυτά που λέγαμε για το παιδί μας και συνέχισε «Το παιδί ουδέποτε συνελήφθη, κρατήθηκε και ανακρίθηκε», ενώ τόνισε ότι το παιδί «δεν είχε καμία επαφή με τις διωκτικές αρχές».

Αυτοί που συλλάβανε την Ρούπα μαζί με το παιδί, αυτοί που πήραν το παιδί από τη μητέρα του και μπήκαν στο ασανσέρ της ΓΑΔΑ, τι ήταν; Και αν το παιδί δεν είχε επαφή -έστω και στη συνέχεια- με τις διωκτικές αρχές, πού ήταν όλες τις ώρες πριν το πάνε στο ψυχιατρείο; Η ίδια η Εισαγγελέας Ανηλίκων Μαρία Ελένη Νικολού με την διαταγή να μεταφερθεί από την υπηρεσία της Διεύθυνσης Ασφάλειας Ανηλίκων στο Παίδων, στις διωκτικές αρχές απευθυνόταν. Και οι διωκτικές αρχές έμειναν κατ' εντολή της ίδιας στο ψυχιατρείο να φρουρούν το παιδί μέχρι που το απελευθέρωσαν την Κυριακή 8/1.

Είναι γνωστό, το έχουμε πει και εμείς ξανά, πως η Υποδιεύθυνση Ασφάλειας Ανηλίκων δεν είναι παιδότοπος για φύλαξη παιδιών. Την πόρτα αυτής της Διεύθυνσης περνούν παιδιά που έχουν διαπράξει παραβάσεις των νόμων και μάλιστα κατά τις διωκτικές αρχές, σοβαρές παραβάσεις. Σε αυτό τον χώρο ασκούνται διώξεις, γίνονται συλλήψεις ανηλίκων, πραγματοποιούνται αυτόφωρα που θεωρούνται ως κινήσεις εσχάτου ανάγκης για ανήλικους παραβάτες. Και μιλάμε πάντα όχι απλώς για ανήλικους που είναι άνω των 8 ετών, αφού από 8 και κάτω οι ανήλικοι είναι ποινικά αδιάφοροι με βάση το νόμο, δηλαδή ό,τι και αν κάνουν, δεν απασχολούν ποινικά το κράτος. Ούτε καν οι ανήλικοι

8 έως 13 ετών που θεωρούνται ποινικά ανεύθυνοι με βάση το νόμο, δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται με αυτόφωρα και φυλακίσεις.

Όμως προφανώς το παιδί μας δεν κρατήθηκε μόνο στην Υποδιεύθυνση Ασφάλειας Ανηλίκων, αλλά και από την «αντιτρομοκρατική». Και αυτό προκύπτει όχι μόνο από τα στοιχεία που δίνει το παιδί μας, ότι δηλαδή εκτός από τον 3^ο όροφο, «επισκέφθηκε» και τον 13^ο όροφο της ΓΑΔΑ, όχι μόνο από τα σημάδια της σήμανσης που είχε ακόμα στα χέρια του όταν επισκέφθηκε τη μητέρα του στο νοσοκομείο που νοσηλευόταν στις 8/1, αλλά και από την ίδια την δικογραφία.

Σε έγγραφο της ΔΑΕΕΒ με θέμα «Ενημέρωση περί ανηλίκου» αναφέρεται η σύλληψη της Ρούπα, οι καταδικαστικές αποφάσεις εις βάρος της, το γεγονός ότι ο Μαζιώτης βρίσκεται έγκλειστος στις φυλακές Κορυδαλλού με βάση καταδικαστικές αποφάσεις και ζητείται για τους παραπάνω λόγους από την Εισαγγελία Ανηλίκων να προχωρήσει στις «δικές της ενέργειες». Το έγγραφο αυτό υπογράφεται από την Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Χρ. Σημαντήρα και από την Εισαγγελέα εποπτεύουσα το προανακριτικό έργο της ΔΑΕΕΒ, που όμως δεν φαίνεται το όνομά της. Το ίδιο έγγραφο υπογράφει ο Διευθυντής, Υποστράτηγος Αντώνιος Μπάκας και ο Ανθυπαστυνόμος Τζήλος Θ. Δημήτριος, ο οποίος βεβαιώνει πως πρόκειται για ακριβές φωτοαντίγραφο εκ του πρωτοτύπου.

Έχει δημοσιοποιηθεί ότι «για όλες τις κινήσεις που θα ακολουθούσαν τη σύλληψη της Ρούπα είχε προηγηθεί συνεννόηση αστυνομίας με την Εισαγγελία του Αρείου Πάγου (Καθημερινή 18-1-2017).

Είναι σαφές ότι υπήρχε συνεννόηση αστυνομικών και εισαγγελικών αρχών για το σχέδιο αντιμετώπισης του παιδιού μας πριν καν τη σύλληψη της Ρούπα. Δεν τους χρειαζόταν προφανώς να πραγματοποιήσουν οποιαδήποτε έρευνα για τις συνθήκες διαβίωσης του παιδιού, γιατί στην πραγματικότητα, δεν ήταν αυτό που τους απασχολούσε. Αυτό που τους απασχολούσε ήταν μόνο το γεγονός ότι είχαν το παιδί της Ρούπα και για ό,τι πρεσβεύει αυτή για το καθεστώς, θα έπρεπε να τιμωρηθεί το παιδί της που το είχε μαζί της στην «παρανομία». Το μόνο που τους απασχολούσε ήταν να δείξουν πως η επιλογή της να μην εγκαταλείψει, να μην προδώσει το παιδί της, έπρεπε να τιμωρηθεί. Όχι να τιμωρηθεί η ίδια προσωπικά, αλλά μέσω της εξόντωσης του ίδιου του παιδιού.

Ήταν προαποφασισμένα όλα. Όχι μόνο η ενεργοποίηση του άρθρου 1532 ΑΚ από την Εισαγγελία Ανηλίκων, αλλά και η εντολή της για ακούσια νοσηλεία του παιδιού μας στο ψυχιατρείο. Ήταν προαποφασισμένα όλα και έγιναν βάση σχεδίου τόσο η κράτηση, ανάκριση, φακέλωμα του παιδιού, αλλά και ο εγκλεισμός του απόλυτα υγιούς από κάθε άποψη παιδιού μας σε ψυχιατρείο.

Σε αυτά έβαλε την υπογραφή της η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Χρ. Σημαντήρα και ο Υποστράτηγος Αντώνιος Μπάκας, καθώς και η Εισαγγελέας που επόπτευε το προανακριτικό έργο της ΔΑΕΕΒ που τα στοιχεία της δεν τα γνωρίζουμε. Εξάλλου καμία τέτοια εισαγγελέας δεν «παρουσιάστηκε» για να ανακρίνει την Ρούπα, αλλά υπέγραψε την παράδοση του παιδιού μας στην Νικολού.

Τι δουλειά είχε η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου να υπογράφει χαρτί «ενημέρωσης» και παράδοσης ενός δχρόνου παιδιού στην Εισαγγελέα Ανηλίκων; Τι δουλειά έχει η Εισαγγελέας της ΔΑΕΕΒ και συνυπογράφει; Το παιδί μας ήταν στα χέρια της ΔΑΕΕΒ πριν το αναλάβει η Νικολού. Και μάλιστα, ο τρόπος «ενημέρωσης» της Εισαγγελέως Ανηλίκων αποδεικνύει ότι αυτή έγινε μετά το πέρας του «προανακριτικού έργου» της ΔΑΕΕΒ. Δηλαδή το παιδί μας αφού κρατήθηκε από τη ΔΑΕΕΒ και ανακρίθηκε, μετά παραδόθηκε στην Εισαγγελέα Ανηλίκων. Αφού, λοιπόν, πέρασε από ανάκριση, τότε για κάτι κατηγορήθηκε το ίδιο. Γιατί; Και αφού κατηγορήθηκε, θα ακολούθησε και η ανάλογη διαδικασία της σήμανσης και του φακελώματός του, δηλαδή του ανοίγματος ειδικού φακέλου δίωξης για το παιδί μας.

Έτσι εξηγείται η επίκληση από την Νικολού του άρθρου 3 της Σύμβασης για τα δικαιώματα του παιδιού (Ν. 2101/1992). Σε αυτή τη σύμβαση αναφέρεται εκτός από το ότι έχει υπερνομοθετική ισχύ «οι αποφάσεις που αφορούν παιδιά, είτε αυτές λαμβάνονται από δημόσιους ή ιδιωτικούς οργανισμούς κοινωνικής προστασίας, είτε από δικαστήρια, από διοικητικές αρχές ή από νομοθετικά όργανα, πρέπει να λαμβάνεται πρωτίστως υπόψη το συμφέρον του παιδιού».

Η Εισαγγελέας Ανηλίκων δεν είναι δημόσιος οργανισμός (ούτε φυσικά, ιδιωτικός) κοινωνικής προστασίας, δεν είναι διοικητική αρχή ούτε νομοθετικό όργανο. Είναι δικαστήριο; Μόνο ο ρόλος της ως ενδιάμεσος μίας δικαστικής απόφασης την οποία πρέπει να εκτελέσει, μπορεί να δικαιολογήσει την ενεργοποίηση του άρθρου αυτού. Εκτός και αν είναι ταυτόσημες έννοιες το δικαστήριο και ο εισαγγελέας.

Το δικαστήριο που πέρασε το παιδί μας ήταν στη ΔΑΕΕΒ, όπου πέρασε την προανακριτική διαδικασία ως κατηγορούμενος για «τρομοκρατία» και στη συνέχεια η εντολή της Νικολού αφορούσε σε εκτέλεση «δικαστικής εντολής» για την λήψη μέτρων που εμπίπτουν σε αυτά που αποκαλούνται κατά το ποινικό δίκαιο για τους ανηλίκους ως «θεραπευτικά μέτρα» (άρθρο 123 Π.Κ.). Για να εφαρμοστεί η ως άνω διάταξη, πρέπει να συντρέχουν πολύ σοβαροί λόγοι ψυψιατρικών διαταραχών. Δηλαδή το «δικαστήριο» της ΔΑΕΕΒ έδωσε εντολή για τον εγκλεισμό ενός υγιούς παιδιού στο ψυχιατρείο. Παραβίασαν δηλαδή κάθε καθεστωτικό νομικό πλαίσιο για να πραγματοποιήσουν το σχέδιο της εξόντωσης του παιδιού μας.

Συνεπώς η ΔΑΕΕΒ ήταν ενήμερη και συνεργάστηκε σε όλα. Ο αστυνομικός Υποδιευθυντής της ΔΑΕΕΒ Ελευθέριος Χαρδαλιάς, η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Χρ. Σημαντήρα, η Εισαγγελέας που εποπτεύει το προανακριτικό έργο της ΔΑΕΕΒ και μένει να πληροφορηθούμε και να κοινοποιήσουμε το όνομά της, ο Διευθυντής της ΔΑΕΕΒ Υποστράτηγος Αντώνιος Μπάκας ήταν όχι μόνο απόλυτα ενήμεροι για την όλη διαδικασία, αλλά ήταν αυτοί που την υλοποίησαν και την επικύρωσαν με την υπογραφή και τον ρόλο τους. Μιλάμε όχι μόνο για την διαδικασία της κράτησης, ανάκρισης και δίωξης του παιδιού μας, αλλά και για την συνέχεια που αφορά στον εγκλεισμό του στο ψυχιατρείο με την εισαγγελική εντολή της Εισαγγελέως Ανηλίκων Μαρίας Ελένης Νικολού. Για ό,τι έγινε και για ότι ακολούθησε την κράτησή του στην ασφάλεια, είναι στον ίδιο βαθμό υπεύθυνοι με τους «διακεκριμένους επιστήμονες που φρόντισαν για το συμφέρον του» στο ψυχιατρείο.

Αν τολμήσει κανένας από τους προαναφερόμενους και ισχυριστεί ότι δεν γνώριζε τι γινόταν στο ψυχιατρείο, θα πρέπει πρώτα να εξηγήσουν γιατί το παιδί μας υποβλήθηκε στις παραπάνω διαδικασίες και γιατί κατέληξε η Νικολού να βγάζει εισαγγελική εντολή για να κλείσει ένα υγιές παιδί στο ψυχιατρείο. Και τότε θα πρέπει όλες οι προαναφερόμενες και προαναφερόμενοι να πουν σειρά ψεμμάτων, όπως έχουν ήδη κάνει, μεταξύ των οποίων να δηλώσουν άγνοια για το γεγονός ότι ένα υγιές παιδί που του επιβάλλεται εγκλεισμό στο ψυχιατρείο, θα τρελαθεί. Όπως δήλωσε ο Κοντονής στις 7-1-2017 στην ΕΡΤ *«το παιδί φιλοξενείται στην Παιδοψυχιατρική Κλινική του Νοσοκομείου Παίδων η οποία κρίθηκε από την Εισαγγελία Ανηλίκων ως καταλληλότερος χώρος προκειμένου να βρίσκεται σε μία εποπτεία από τους επιστήμονες που πρέπει να*

γνωμοδοτήσουν, όπως προβλέπει ο νόμος, προς την Εισαγγελία Ανηλίκων που θα πάρει την τελική απόφαση».

Ένα ψυχιατρείο είναι κατά τον Κοντονή ο καταλληλότερος χώρος για ένα υγιές παιδί. Ο ίδιος δηλαδή γνωρίζει την διαδικασία της προανάκρισης που ακολουθήθηκε στη ΔΑΕΕΒ και τους ποινικούς λόγους που επιβλήθηκε η ακούσια “νοσηλεία” στο ψυχιατρείο και το γεγονός ότι καμία διάγνωση δεν προϋπήρχε που να επιβάλει εγκλεισμό ανηλίκου 6 χρονών σε ψυχιατρείο, και το τι σκόπευαν να κάνουν μετά, τι είδους ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη θα έβγαζαν και ποιο θα ήταν το τελικό ζητούμενο αυτής της αντιμετώπισης του παιδιού. Δηλαδή η ανάδειξη ψυχιατρικών διαταραχών στο παιδί μας. Όσον αφορά τον εγκλεισμό στο ψυχιατρείο χωρίς να προϋπάρχει καμία ψυχιατρική γνωμάτευση που να επιβάλλει αυτόν τον εγκλεισμό τόσο για ενήλικες, όσο και για παιδιά, είναι εγκληματικό. Είναι εγκληματικό τόσο από αυτούς που δίνουν εντολή, όσο και από αυτούς που την εκτελούν, τους γιατρούς. Σε μία τέτοια περίπτωση όπου γιατρός χωρίς γνωμάτευση επιβάλλει νοσηλεία σε οποιοδήποτε νοσοκομείο και για οποιοδήποτε λόγο υγείας – πόσο μάλλον όταν πρόκειται για εγκλεισμό σε ψυχιατρείο- είναι παράφορη καταπάτηση του ιατρικού τους ρόλου. Στην περίπτωση του παιδιού μας δεν λειτούργησαν σαν γιατροί, αλλά σαν κρατικοί βασανιστές και εκτελεστές.

Επαναλαμβάνουμε πως όχι μόνο ήταν υγιέστατο το παιδί μας, αλλά δεν κατάφεραν, όσο και αν προσπάθησαν μέσα στο περιορισμένο χρονικό περιθώριο που τους άφηνε η απεργία πείνας και δίψας που κάναμε, να του προκαλέσουν ψυχιατρικές διαταραχές. Το παιδί μας ήταν από πριν και χάρη στη μητέρα του, τόσο ισορροπημένο και ώριμο που κατάφερε ακόμα και σε ένα εντελώς νέο περιβάλλον, χωρίς τη μητέρα του, να διαχειριστεί με απίστευτη δύναμη την δοκιμασία που το υπέβαλλαν. Μία δοκιμασία που ακόμα και ενήλικα θα μπορούσε να τσακίσει.

Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι αυτά που έζησε δεν σημάδεψαν την ψυχή του. Και γι’ αυτό και μόνο, για το γεγονός ότι του ασκήθηκε όλη αυτή η βία, το παιδί μας πρέπει να δικαιωθεί. Όσο για την συνέχεια την οποία γνώριζαν όλοι οι οργανωτές, αυτοί που έδωσαν εντολές και αυτοί που τοποθετήθηκαν δημόσια, αυτή ήταν η αποκορύφωση του πολέμου ενάντια στο αιχμάλωτο από το κράτος παιδί μας. Στο ψυχιατρείο όπου το παιδί μας ήταν φρουρούμενο και απομονωμένο βασανίστηκε ψυχικά και κακοποιήθηκε σωματικά από τους «διακεκριμένους επιστήμονες».

Το παιδί μας δεν μιλούσε για το τι έγινε στη ΓΑΔΑ και στο ψυχιατρείο. Μίλησε στη μητέρα του, αφού η ίδια το διαβεβαίωσε ότι η ίδια ούτε κινδύνεψε, ούτε κινδυνεύει και να μην ανησυχεί. Το ίδιο το παιδί μας πριν μιλήσει, ρώτησε τη μητέρα του τι της έκαναν. Κατάλαβε πως το παιδί είχε εκβιαστεί, απειληθεί και τρομοκρατηθεί για το τι είχε συμβεί ή για το τι θα μπορούσε να συμβεί στη μητέρα του. Μαέστροι της ψυχολογίας οι εμπλεκόμενοι επιχείρησαν να βάλουν ενοχές στο παιδί και να το τρομοκρατήσουν για να μην μιλήσει.

Μας είπε λοιπόν ότι για δύο μέρες ένας άντρας και μια γυναίκα, «οι πιο κακοί του κόσμου» όπως χαρακτηριστικά είπε, του φώναζαν και το χτύπησαν. Το παιδί μας ούτε λέει ψέματα, ούτε παρακινείται ποτέ να λέει ψέματα. Και όποιος επιχειρήσει να το διαψεύσει ή να μιλήσει για «παιδικές μυθοπλασίες» θα είναι δυο φορές εγκληματίας, αφού με αυτόν τον τρόπο το καταδικάζει για δεύτερη φορά σε βασανισμό, μέσω της νομιμοποίησης των όσων πέρασε και των αυτουργών- φυσικών και ηθικών- των πράξεων που υποβλήθηκε.

Αναζητώντας τους φυσικούς αυτουργούς των βασανιστηρίων που υποβλήθηκε το παιδί μας, καταλήγουμε με βάση τις υπογραφές της ιατρικής βεβαίωσης που μας δόθηκε, στα εξής πρόσωπα: Ο μόνος άντρας που υπογράφει τη βεβαίωση είναι ο Διευθυντής Δημήτριος Κ. Αναγνωστόπουλος, Αναπληρωτής Καθηγητής Παιδοψυχιατρικής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η παιδοψυχίατρος που συνυπογράφει με τον Δ. Αναγνωστόπουλο την βεβαίωση και που η σφραγίδα της υπάρχει σε όλες τις ημέρες που κρατούσαν το παιδί στο ψυχιατρείο είναι η Μαρία Μπελιβανάκη, Διευθύντρια του ΕΣΥ. Είναι η ίδια που «υποδέχθηκε» την θεία του παιδιού και της δήλωσε πως δεν μπορούν να κάνουν συχνές επισκέψεις, γιατί αν τους βλέπει το παιδί, θα θέλει να φύγει!

Προφανώς και η Μπελιβανάκη είχε μακροπρόθεσμους στόχους όσον αφορά το παιδί μας και την παραμονή του στο ψυχιατρείο.

Την από 6/1/2017 ιατρική βεβαίωση εκτός από την Μπελιβανάκη συνυπογράφουν και οι Αργυρώ Κάλτσα, Παιδοψυχίατρος Επιμελήτρια Α΄ ΕΣΥ και Αικατερίνη Παπανικολάου, Επίκουρος Καθηγήτρια Παιδοψυχιατρικής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Πανεπιστημιακή Παιδοψυχιατρική Κλινική Νοσοκομείου Παίδων «Η Αγία Σοφία». Τις ίδιες υπογραφές έχουμε και για τις 7/1/2017.

Στις 8/1/2017 υπογράφουν οι Ευαγγελία Τσίπη, Παιδοψυχίατρος Επιμελήτρια Α΄ ΕΣΥ και ο Διευθυντής Δ. Αναγνωστόπουλος.

Όσο για τις εξετάσεις στις οποίες υποβλήθηκε συνιστούν, υπέρτατη προσβολή τόσο για το παιδί μας, όσο και για την μητέρα του, ένα είδος βασανιστηρίου, αφού το παιδί μας κατ' εντολήν υποβλήθηκε σε εξετάσεις για να ελεγχθεί μεταξύ άλλων αν έχει βιαστεί με εξέταση δακτυλίου και αν έχει σεξουαλικά μεταδιδόμενες αρρώστιες! Η παιδοψυχιατρική αυτή βεβαίωση υπογράφεται από την Μαρία Βαληνάκη, ειδικευόμενη παιδιατρικής του Α΄ Παιδιατρικού Τμήματος του Νοσοκομείου Παίδων «Η Αγία Σοφία».

Η αρχική ημερομηνία αυτής της εξέτασης είναι σβησμένη και από κάτω ακριβώς αναγράφεται η ημερομηνία 5/1/2017 και ώρα 19:00. Εμείς ουδεμία εμπιστοσύνη έχουμε ως προς το αν είναι αληθής ή όχι η ημερομηνία που αναγράφεται.

Επίσης, σε αυτή την γνωμάτευση αναγράφονται πως το παιδί μας είχε ερυθρότητες στη ράχη και μώλωπες στο δεξιό κάτω άκρο. Επειδή γνωρίζουμε πως το παιδί μας κακοποιήθηκε στο ψυχιατρείο, πράγμα για το οποίο είναι υπεύθυνοι οι γιατροί που υπέγραψαν τη βεβαίωση, αυτοί είναι οι υπεύθυνοι που το παιδί μας είχε τα εμφανή αυτά σημάδια πάνω του. Μεταξύ όλων των άλλων και φυσικά στην προσπάθειά τους να τρελάνουν το παιδί για να πουν ότι το είχε η μητέρα του, «φρόντισαν» να έχουν και τα σημάδια της «κακοποίησης» πάνω του.

Συνεπώς επιφυλασσόμαστε για το αν είναι αληθής η ημερομηνία της Παιδιατρικής ενημέρωσης ή όχι. Αν είναι αληθής, τότε θα πρέπει να δεχτούμε ότι το παιδί μας κακοποιήθηκε και στην ΓΑΔΑ, πράγμα που το ίδιο δεν έχει μέχρι τώρα επιβεβαιώσει. Η μητέρα του διαβάζοντας για αυτά τα σημάδια και ενώ το ίδιο το παιδί μας δεν είχε μέχρι τότε μιλήσει για το ψυχιατρείο, πίστευε λόγω της αναγραφόμενης ημερομηνίας και ώρας ότι το παιδί μας είχε κακοποιηθεί από αστυνομικούς.

Το παιδί μας είναι ό,τι πιο ιερό για εμάς. Για την μητέρα του Πόλα Ρούπα συνιστά την απόλυτη αξία.

Όχι μόνο προσέβαλαν την αξιοπρέπειά του σε όλα τα επίπεδα συμπεριλαμβανομένης και της γενετήσιας αξιοπρέπειας του, αλλά το χτύπησαν, το βασάνισαν σωματικά, ψυχολογικά, πνευματικά, το απείλησαν και το εκβίασαν για να εξασφαλίσουν την συμμόρφωση και την σιωπή του γύρω από αυτά που του έκαναν. Απείλησαν το παιδί μας, απειλώντας μπροστά του την μητέρα του. Του προκάλεσαν ενοχικά σύνδρομα που μόνο η μητέρα του αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει. Είναι βασανιστές και στυγνοί εγκληματίες. Αυτοί οι «διακεκριμένοι επιστήμονες»

εξουσιοδοτημένοι από την κυβέρνηση, ανέλαβαν το «κοινωνικό έργο» να τσακίσουν, να καταστρέψουν, να τρελάνουν ένα εξάχρονο παιδί για να εκπληρώσουν τον στόχο του κράτους, που ήθελε να πλήξει πολιτικά, προσωπικά, ηθικά, αξιακά τη μητέρα του. Έβαλαν με την σιγουριά και την ασφάλεια που τους παρέχει η κρατική κάλυψη, την υπογραφή τους στα βασανιστήρια που έκαναν στο παιδί μας. Όπως το ίδιο το παιδί δήλωσε από την πρώτη στιγμή που είδε τη μητέρα του στο νοσοκομείο που η ίδια νοσηλευόταν λόγω της απεργίας πείνας και δίψας που έκανε, στην «φυλακή» που το κρατούσαν, έκλαιγε συνεχώς. «Ηθελα να φύγω και δεν με άφηναν! Είναι άδικο αυτό που μου έκαναν», φώναζε στην μητέρα του. Ήθελε να φύγει, ζητούσε κλαίγοντας να το αφήσουν και αυτοί οι «διακεκριμένοι επιστήμονες», λειτουργώντας «προς το συμφέρον του», του φώναζαν για μέρες και το χτυπούσαν! Και όσον αφορά τον ισχυρισμό τους ότι δεν του έδωσαν φάρμακα, δεν τους πιστεύουμε. Αυτός ήταν ο ρόλος τους και τα ψυχοφάρμακα θα τους βοηθούσαν στον στόχο τους να τρελάνουν το παιδί μας. Το να προχωρήσουμε σε αιματολογικές εξετάσεις του παιδιού αμέσως μόλις το άφησαν ελεύθερο, δεν είναι κάτι που δεν σκεφτήκαμε. Όμως αυτό που προείχε για εμάς ήταν να ηρεμήσει το παιδί μας και όχι να συνεχίσουμε τις εξετάσεις. Το παιδί μας στο νοσοκομείο «Η Σωτηρία» που νοσηλευόταν η Ρούπα, πήγε αδυνατισμένο, με ξένα ρούχα, με μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια, ωχρό στα μάτια, με τρεις ορατές τρύπες στις φλέβες των χεριών του και με τα μελάνια της σήμανσης στα χέρια του. Η μητέρα του εξοργίστηκε, αλλά δεν αντέδρασε τη στιγμή που το είδε. Το έκανε αργότερα και αφού έφυγε το παιδί από το νοσοκομείο. Το πως ήταν το παιδί όταν το είδε στο νοσοκομείο, η όλη εικόνα του, ήταν η απόδειξη αυτών που φοβόταν ότι ήθελαν να κάνουν στο παιδί; Να το εξοντώσουν. Να το τσακίσουν για πολιτικούς λόγους. Αν δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν το έργο τους, αν η «προσπάθειά» τους περιορίστηκε χρονικά σε αυτές τις τέσσερις μέρες, αυτό οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην απεργία πείνας και δίψας. Αν το παιδί μας βγήκε εσπευσμένα την Κυριακή 8/1 το απόγευμα χωρίς καν εξιτήριο, αυτό οφείλεται στο ότι δεν ήθελε το κράτος να σηκώσει πολιτικά το γεγονός ότι η ζωή της Ρούπα κινδύνευε άμεσα. Όμως ακόμα και σε αυτό το περιορισμένο χρονικό διάστημα, έκαναν ό,τι μπορούσαν. Η εικόνα του παιδιού μας ήταν η απόδειξη.

Ας ζητήσουνν τώρα αυτοί οι ψυχροί εκτελεστές που θέλησαν να τσακίσουν το παιδί μας την κρατική προστασία.

Γιατί μόνο εκεί μπορούν να την βρουν, αφού η κοινωνία τους έχει ήδη απαξιώσει. Όποιος προβαίνει σε τέτοιου είδους βία εις βάρος ενός εξάχρονου ανυπεράσπιστου παιδιού κατά τον κοινωνικό χαρακτηρισμό, είναι τέρας, όχι άνθρωπος. Ας βγει το κράτος και η κυβέρνηση να τους υπερασπιστεί για μία ακόμη φορά, όπως έκανε κατ' επανάληψη ο Υπουργός Δικαιοσύνης Κοντονής. Όπως έκανε ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης Τόσκας στη Βουλή, όταν δήλωνε πως η Ρούπα είναι επικίνδυνη για να επιχειρηματολογήσει ενάντια σε όσους διαμαρτυρήθηκαν για τον τρόπο αντιμετώπισης του παιδιού μας. Ας βγουν όλοι αυτοί που μας καθύβριζαν όταν συνέλαβε το κράτος την Ρούπα, να υπερασπιστούν αυτούς και τα εγκλήματά τους.

Όπως είπαμε νωρίτερα, η απελευθέρωση του παιδιού μας έγινε εσπευσμένα στις 8-1-2017 το απόγευμα. Ο Διευθυντής της παιδοψυχιατρικής κλινικής του Νοσοκομείου «Η Αγία Σοφία» Δημήτριος Αναγνωστοπούλος έλεγε ψέμματα στους συγγενείς και τον δικηγόρο μας για το πότε θα έφευγε το παιδί από το ψυχιατρείο. Η εντολή που τους κοινοποιήθηκε την Κυριακή 8-1 το απόγευμα από τον διευθυντή ήταν ότι το παιδί δεν θα έφευγε εκείνη την ημέρα, γιατί δεν ήταν έτοιμη η εισαγγελική εντολή. Την προηγούμενη όμως ημέρα, Παρασκευή 7-1, το ίδιο πρόσωπο, ο διευθυντής Αναγνωστόπουλος, είχε πει στον δικηγόρο και τους συγγενείς μας ότι η εισαγγελική παραγγελία ήταν έτοιμη, αλλά δεν την είχε στην κατοχή του. Ισχυριζόταν δηλαδή, ότι είχε προφορική ενημέρωση γι' αυτό.

Ήταν φανερό πως υπήρξε εμπαιγμός από μεριάς του Διευθυντή. Η Ρούπα στη είδηση ότι δεν θα άφηναν το παιδί εκείνη την ημέρα, κοινοποίησε τηλεφωνικώς στο δικηγόρο και στους πολυάριθμους αστυνομικούς που την άκουγαν τόσο από το νοσοκομείο που νοσηλευόταν, όσο και από αυτούς που έκαναν την τηλεφωνική παρακολούθηση της συνομιλίας, ότι η ίδια σε 1-2 ημέρες το πολύ θα πέθαινε και δεν την ένοιαζε. Όμως, είπε, το παιδί δεν έπρεπε να μείνει ούτε μέρα παραπάνω στο ψυχιατρείο. Δύο ώρες αργότερα το παιδί αφέθηκε ελεύθερο χωρίς να δοθεί ιατρική βεβαίωση ή εξιτήριο. Η ιατρική βεβαίωση μας παραδόθηκε πολλές ημέρες αργότερα, ενώ η αναγραφόμενη ημερομηνία ήταν 16/1/2017 και ο αριθμός πρωτοκόλλου 543. Όσον αφορά την ιατρική αυτή βεβαίωση και τα «αποτελέσματά» της αναφέρουμε σε προηγούμενα σημεία του κειμένου, τόσο για τα παθολογικά «ευρήματα», όσο και για τις «διαπιστώσεις» των ψυχιάτρων. Όχι μόνο επιχείρησαν να τρελάνουν το παιδί μας, αλλά καταγράφουν με θράσος ότι υπάρχει ψυχιατρική διαταραχή! Με βάση αυτήν την ιατρική βεβαίωση η

Εισαγγελέας Ανηλίκων Μαρία Ελένη Νικολού προχωράει στην επόμενη εντολή της να δοθεί η προσωρινή επιμέλεια στη γιαγιά του παιδιού μας, από παιδοψυχίατρο και κοινωνική λειτουργό. Δηλαδή, βάζει σε καθεστώς συνεχούς ομηρίας το παιδί μας και μετά την αποφυλάκισή του, από ψυχιάτρους και κοινωνικούς λειτουργούς, οι εκθέσεις των οποίων θα είναι στις προϋποθέσεις για να διατηρηθεί ή όχι η απόφαση για την ανάθεση της επιμέλειας του παιδιού μας στους συγγενείς. Αυτό είναι παράταση του βασανιστηρίου προς το παιδί μας. Στην «επίσκεψη» του παιδιού στην κοινωνική υπηρεσία του Δήμου Καλαμάτας και ενώ υποβλήθηκε το ίδιο σε ερωτήσεις, το παιδί έβαλε τα κλάματα. Προφανώς το παιδί, ιδίως αφού έχει αντίληψη, αλλά και μία προηγούμενη βάρβαρη εμπειρία ανακρίσεων, κατάλαβε ότι και αυτό που εκείνη την στιγμή ζούσε, ήταν μία άλλη ανακριτική διαδικασία. Όσο για τις παιδοψυχιατρικές εξετάσεις, γνωρίζουμε πως από μόνες τους είναι μία δοκιμασία πίεσως για ένα παιδί, ιδίως όταν αυτό έχει ήδη τραυματικές εμπειρίες. Το παιδί μας δεν αντέχει να υποβάλλεται σε τέτοιες διαδικασίες, οι οποίες για το ίδιο είναι συνέχεια του βασανιστικού εγκλεισμού του στο ψυχιατρείο, της κράτησης και της ανάκρισής του από αστυνομικούς και ψυχιάτρους. Το παιδί δεν αντέχει και δεν πρέπει να υποβάλλεται σε νέες πιέσεις.

Για να προστατευθεί το παιδί μας και η ψυχική του υγεία και ισορροπία, για να ξεπεράσει τον εφιάλτη που έζησε, επιβάλλεται να σταματήσει να βρίσκεται υπό οποιοδήποτε καθεστώς ομηρίας και εποπτείας. Όποιος συνεχίζει να βάζει ή επιδιώκει να βάλει οποιασδήποτε μορφής περιοριστικούς όρους στη ζωή του, είναι συνυπεύθυνος στο έγκλημα.

Αυτό έκανε ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Καλαμάτας Δημήτριος Σταύρου που την παραμονή 28/2/2017 της πρώτης δίκης για την υπόθεση της επιμέλειας του παιδιού μας, έβγαλε νέα διάταξη κατ' άρθρον 1532 ΑΚ, η οποία ήταν αντιγραφή της διάταξης της Εισαγγελέως Νικολού ως προς το περιεχόμενό της, με την μόνη διαφορά ότι πρότεινε την ανάθεση της προσωρινής επιμέλειας και στην θεία του, αίτημα το οποίο είχε απορρίψει η Νικολού χωρίς αιτιολόγηση. Όπως είπαμε και νωρίτερα στο κείμενο η απόρριψη βασίστηκε στο γεγονός ότι η θεία του παιδιού προέβη σε δημόσια καταγγελία ψευμάτων που είπαν ο υπουργός Δικαιοσύνης και οι παιδοψυχίατροι του νοσοκομείου. Εκτός όμως από την διάταξη αυτή ο εισαγγελέας Σταύρου την 1^η Μαρτίου, ημέρα εκδίκασης της υπόθεσης, κατέθεσε αίτηση με βάση το ίδιο με την διάταξή του περιεχόμενο, με την οποία

ζητούσε να επιβληθούν στο παιδί οι όροι της διαρκούς παρακολούθησης του παιδιού από παιδοψυχίατρο και κοινωνική λειτουργό. Ο όρος της παρακολούθησης από παιδοψυχίατρο «στοιχειοθετείται» με βάση τις ψευδείς βεβαιώσεις των παιδοψυχιάτρων του νοσοκομείου Παίδων «Αγία Σοφία» και συγκεκριμένα της Μαρίας Μπελιβανάκη και του Δημητρίου Αναγνωστόπουλου που έλεγαν το παιδί μας έχει ψυχιατρικές διαταραχές. Ο όρος της παρακολούθησής του από κοινωνική λειτουργό «τεκμηριώνεται» με βάση την ποινική αντιμετώπισή του από τις αστυνομικές και εισαγγελικές αρχές. Όμως, αυτό που επιχειρείται κατ'επανάληψη να επιβληθούν όροι επιτήρησης του παιδιού μας και μετά την οριστική ανάθεση της επιμέλειά τους στους συγγενείς, είναι η επιβεβαίωση αυτών που λέμε: ότι το παιδί μας όχι μόνο δεν θέλουν να το αφήσουν ελεύθερο, αλλά επιμένουν σε πρακτικές που υπονομεύουν την ψυχική του ηρεμία, την ασφάλειά του, την προοπτική να ζήσει μια ελεύθερη ζωή, την μόνη εγγύηση ότι θα μπορεί ελεύθερα να αναπτυχθεί με φυσιολογικό τρόπο. Θέλουν να παραμείνει σε καθεστώς ομηρίας εφ'όρου ζωής τόσο το ίδιο όσο και οι συγγενείς που θα αναλάβουν την επιμέλειά του. Θέλουν και θα επιδιώξουν να το ξαναθέσουν σε καθεστώς αιχμαλωσίας όποτε το κράτος βρει την πρώτη ευκαιρία και όποτε το κρίνει ότι είναι αυτό απαραίτητο, ακόμη και «φτιάχνοντας» τις συνθήκες αυτές που θα τους «νομιμοποιήσουν» να το πράξουν. Το να ζει ένα παιδί σε ένα περιβάλλον όπου συνεχώς θα βρίσκεται υπό οποιαδήποτε απειλή από τους πάσης φύσεως καλοθελητές του κράτους και των εγκληματικών πρακτικών του, όχι μόνο το υπονομεύει και το απειλεί, αλλά είναι συνθήκη που θα εγγυάται την πολύπλευρη υπονόμηση και της προσωπικότητάς του, της ίδιας του της επιβίωσης. Το παιδί μας πρέπει να απελευθερωθεί και οριστικά από κάθε είδους απειλή και να ζήσει σε ένα περιβάλλον που θα του εγγυηθεί την ελεύθερη και ολόπλευρη ανάπτυξή του. Αυτό είναι το μόνο συμφέρον του παιδιού μας που μέχρι τώρα απειλείται από πολλές κατευθύνσεις. Και αυτοί που στράφηκαν εναντίον του, που το πολέμησαν, που επιχείρησαν να το τρελάνουν και να το τσακίσουν, καθώς και αυτοί που τους συγκάλυψαν και τους συγκαλύπτουν πρέπει να πληρώσουν. Η όποια μορφή ασυλία που θα τους προσφερθεί από οπουδήποτε, θα σημαίνει συνενοχή στο έγκλημα.

Εκτός από τα όσα αναφέρουμε, υπάρχουν πολλά ερωτηματικά και σκοτεινά σημεία της υπόθεσης που έχουμε ήδη αναφέρει, σε άλλα κείμενα που έχουμε δημοσιοποιήσει,

αλλά οφείλουμε να τα επαναλάβουμε μιας και είναι χρήσιμη η σφαιρική περιγραφή της υπόθεσης.

Το υπηρεσιακό έγγραφο της ΔΑΕΕΒ με το οποίο ενημερώνεται η εισαγγελέας ανηλίκων για το παιδί μας, με το οποίο της ζητείται να κινηθεί αναλόγως και το υπέγραψε η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Χριστίνα Σημαντήρα, η εισαγγελέας που επόπτευε το προανακριτικό έργο της ΔΑΕΕΒ και ο Διευθυντής Αντώνιος Μπάκας, αναφέρεται στη σύλληψη της Ρούπα και στις καταδικαστικές αποφάσεις που εκκρεμούσαν.

Η πρώτη Διάταξη της εισαγγελέως ανηλίκων με ημερομηνία 5-1-2017 που βασίστηκε στο άρθρο 1532 του Α.Κ. εκτός από την επίκληση του άρθρου 3 της Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Παιδιού (Ν.2101/1992) στην οποία επίκληση αναφερθήκαμε αναλυτικά σε προηγούμενο σημείο του κειμένου και εκτός από το γεγονός ότι το 1532 του Α.Κ. μπορεί να εφαρμόζεται σε περιπτώσεις καταγγελιών για κακή άσκηση της γονικής μέριμνας (κακοποίηση), συνεπώς χρειάζονται απτές αποδείξεις ότι είναι αληθής, γίνεται επίκληση των 1533 και 1600 του Α.Κ. τα οποία αναφέρονται στις εξής περιπτώσεις :

Το 1533 του ΑΚ μιλάει για την αφαίρεση του συνόλου της επιμέλειας του παιδιού από τους γονείς και ότι η ανάθεσή της διατάσσεται από το Δικαστήριο μόνο όταν άλλα μέτρα έμειναν χωρίς αποτέλεσμα ή κρίνονται ότι δεν επαρκούν για να αποτρέψουν κίνδυνο της σωματικής, πνευματικής ή ψυχικής υγείας του τέκνου. Το Δικαστήριο ορίζει την έκταση της γονικής μέριμνας που παραχωρεί στον τρίτο και τους όρους της άσκησης της.

Εδώ «πέφτουμε» ξανά στον όρο του δικαστηρίου.

Ποιό είναι το δικαστήριο που πήρε την απόφαση να δοθεί στις 5-1-2017 αφαίρεση της γονικής μέριμνας από τους γονείς του και ανάθεσή της στην κοινωνική υπηρεσία του νοσοκομείου Παίδων; Το παιδί μας τελικά δικάστηκε στην «αντιτρομοκρατική»; Δικάστηκε και το δικαστήριο έβγαλε την απόφαση με την οποία έγιναν οι επόμενες κινήσεις; Αυτό το δικαστήριο συγκλήθηκε στην ΔΑΕΕΒ υπό την εποπτεία της Χρ. Σημαντήρα, εισαγγελέως του Αρείου Πάγου; Το παιδί μας 6 χρονών υποβλήθηκε σε δίκη; Αυτό είναι αλήθεια, γιατί τι άλλη δουλειά είχαν να υπογράφουν έγγραφα που αφορούν το παιδί μας εισαγγελέας του Αρείου Πάγου και εισαγγελέας που εποπτεύει το προανακριτικό έργο της ΔΑΕΕΒ; Τι δουλειά έχουν αυτοί και η ΔΑΕΕΒ να ασχολούνται με το παιδί μας; Το παιδί μας όχι μόνο ήρθε σε επαφή με τις διωκτικές αρχές, αλλά δικάστηκε κιόλας. Δικάστηκε από έκτακτο δικαστήριο που συγκλήθηκε στην ΔΑΕΕΒ για αυτό τον σκοπό

Και το παιδί μας καταδικάστηκε σε εγκλεισμό σε ίδρυμα όπου βασανίστηκε. Ισχύουν όλα αυτά ή όχι; Γιατί πώς αλλιώς ερμηνεύονται όλες οι κινήσεις που προαναφέραμε και πώς γίνεται χρήση άρθρων που αφορούν σε δικαστήρια; Το άρθρο 1533 του Α.Κ αναφέρει πως *«η αφαίρεση της επιμέλειας του παιδιού και η ανάθεσή της σε τρίτο διατάσσονται από το δικαστήριο, μόνο όταν άλλα μέτρα έμειναν χωρίς αποτέλεσμα ή κρίνεται ότι δεν επαρκούν για να αποτρέψουν τον κίνδυνο της σωματικής ή ψυχικής υγείας του τέκνου»*. Από τη στιγμή που υπήρχαν άνθρωποι που ζητούσαν να πάρουν το παιδί οι οποίοι αγνοήθηκαν όχι μόνο ως προς το δικαίωμά τους να πάρουν άμεσα το παιδί, αλλά και ως προς την ενημέρωση τόσο αυτών όσο και των ίδιων των γονιών του για το πού είναι το παιδί, πώς επικαλείται η Νικολού το άρθρο 1533 του Α.Κ.; Ποιοί ήταν οι κίνδυνοι σωματικής ή ψυχικής υγείας που απειλούσαν το παιδί πριν τη σύλληψη της Ρούπα και ποιοί αυτοί που το απειλούσαν από το νέο του περιβάλλον, αυτό δηλαδή της γιαγιάς και της θείας του; Για να εφαρμοστεί το άρθρο 1533 του Α.Κ. «απαιτείται ένα σοβαρότερο είδος κινδύνου συγκριτικά με την Α.Κ. 1532, όπου ο δημιουργούμενος κίνδυνος θα πρέπει να αναφέρεται γενικότερα τα προσωπικά ή περιουσιακά συμφέροντα του τέκνου» («Η κακή άσκηση της γονικής μέριμνας και η ανάθεσή της σε ανάδοχη οικογένεια», διπλωματική εργασία της Αναπληρώτριας Καθηγήτριας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Δ. Ευφραιμίδου). Και με βάση ποιο πραγματικό σκεπτικό και στόχο επιβλήθηκε από τη Νικολού ο εγκλεισμός υγιούς παιδιού στο ψυχιατρείο; Μια διαταγή που είναι ακριβώς αυτή που έθεσε το παιδί μας σε συνθήκες απομόνωσης, τρομοκράτησης και βασανισμού του παιδιού μας; Γιατί μόνο από αυτές τις συνθήκες που του επιβλήθηκαν από τη στιγμή που το πήραν από τη μητέρα του κινδύνευε το παιδί μας. Στην ίδια διάταξη η Νικολού επικαλείται και το άρθρο 1600 του Α.Κ. που αναφέρει: «Αν δεν βρίσκεται κατάλληλο φυσικό πρόσωπο για να διοριστεί επίτροπος, σύμφωνα με τους ορισμούς του άρθρου 1592 του Α.Κ., η επιτροπεία του ανηλίκου ανατίθεται σε ίδρυμα ή σωματείο που έχουν συσταθεί ειδικά για το σκοπό αυτόν και διαθέτουν το κατάλληλο προσωπικό και υποδομή, αλλιώς στην αρμόδια κοινωνική υπηρεσία». Έκαναν κάποια έρευνα πριν ενεργοποιήσουν το άρθρο αυτό και διαπίστωσαν ότι «δεν υπάρχει κατάλληλο φυσικό πρόσωπο για να διοριστεί επίτροπος» για το παιδί μας; Ούτε το άρθρο 1533 του Α.Κ. ούτε το άρθρο 1600 εμπίπτουν στην περίπτωση μας. Και σίγουρα δεν μπορεί κανείς να επικαλεστεί την ανάγκη διερεύνησης του νέου περιβάλλοντος του παιδιού- όπως επιχείρησαν- η οποία τους

επέβαλλε εγκλεισμό του παιδιού σε ψυχιατρείο, με όρους φρούρησης από αστυνομικούς και απομόνωση.

Στην διάταξη αυτή η Νικολού επικαλείται: α) την εκκρεμή εις βάρος της φυσικής μητέρας σωρεία καταδικαστικών αποφάσεων, β) την σύλληψη της Ρούπα από τη ΔΑΕΕΒ και γ) την ποινή της ισόβιας κάθειρξης του πατέρα που του επιβλήθηκε από το ειδικό Δικαστήριο πρωτόδικα για την επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδος. Αυτά είναι τα τρία επιχειρήματα που χρησιμοποιεί η Νικολού για να επικαλεστεί το αρθ. 1532 του Α.Κ. της «κακής άσκησης της γονικής μέριμνας» για την μητέρα του αλλά και για τον πατέρα του ο οποίος όμως βρισκόταν φυλακισμένος από το 2014. Αυτά τα επιχειρήματα, τα ζητήματα δηλαδή της φυλάκισής μας, αφορούν στο ζήτημα της αντικειμενικής δυσκολίας μας να ασκήσουμε την επιμέλεια του παιδιού και σε τίποτα περισσότερο. Όμως επειδή η απόφαση για την αντιμετώπιση του παιδιού μας δεν αφορά σε αυτό, αλλά στο περιεχόμενο της δίωξής μας, η οποία είναι πολιτική, αυτό το περιεχόμενο είναι που τελικά καθόρισε συνολικά το σχέδιο που οργανώθηκε και εφαρμόστηκε για το παιδί μας, αλλά και κάθε μέρους αυτού.

Με βάση τα άρθρα που προαναφέραμε και την αιτιολόγηση που δόθηκε στην συγκεκριμένη διάταξη, η Νικολού διέταξε την προσωρινή αφαίρεση της γονικής μέριμνας του παιδιού και την ανάθεσή της προσωρινά στην κοινωνική υπηρεσία του Γενικού Νοσοκομείου Παίδων «Η Αγία Σοφία», με ρητή εντολή απαγόρευσης επικοινωνίας οποιουδήποτε τρίτου προσώπου εκτός Νοσοκομείου με τον ανήλικο. Για την ανάγκη 24ωρης φρούρησης του παιδιού από αστυνομικούς είχε αναφερθεί στην εντολή της να μεταφερθεί από αστυνομικούς το παιδί στο ψυχιατρείο. Κατά τ' άλλα ο Κοντονής διαβεβαίωνε πως το παιδί δεν είχε καμιά επαφή με τις διωκτικές αρχές και ενώ αυτές οι εντολές είχαν δημοσιοποιηθεί και από εμάς.

Στην επόμενη Διάταξή της κατά το αρθ. 1532 του Α.Κ. με την οποία έδωσε την προσωρινή επιμέλεια στην γιαγιά του παιδιού (αναλύσαμε και τους λόγους που δεν την έδωσε στην θεία του και τους όρους που έβαλε), επικαλέστηκε ότι η Ρούπα «είναι κατηγορούμενη για σωρεία κακουργηματικών πράξεων μεταξύ των οποίων διεύθυνση και ένταξη σε εγκληματική οργάνωση, διακεκριμένες κλοπές και κ.α. και αφενός λόγω των υπ' αυτής διαπραχθέντων κακουργημάτων, αφετέρου λόγω της αντικειμενικής αδυναμίας τόσο της ίδιας όσο και του πατέρα του». Έχουμε μιλήσει και σε προηγούμενα κείμενά μας

ότι η κατηγορία της «διεύθυνσης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση» για τη Ρούπα υπάρχει από τις 8-1-2017 που αφέθηκε το παιδί μας από το ψυχιατρείο μόνο σε αυτή την Διάταξη της Νικολού που δίνει την προσωρινή επιμέλεια στη γιαγιά του και αναπαράγεται και στην Διάταξη κατά το άρθρο 1532 του Α.Κ. του εισαγγελέα Πρωτοδικών Καλαμάτας Σταύρου, που έγινε την ημέρα της πρώτης δίκης για την επιμέλεια του παιδιού μας, με βάση την οποία δόθηκε η αναβολή της δίκης για τις 5-4-2017. Η κατηγορία αυτή δεν αποδόθηκε ποτέ στην Ρούπα. Κατηγορείται για άλλα, όχι γι' αυτό. Η κατηγορία της «ένταξης και διεύθυνσης σε εγκληματική οργάνωση» της Ρούπα, καταλαβαίνουμε ότι «εξυπηρετεί» την ποινική αντιμετώπιση του παιδιού μας, όμως δεν είναι υπαρκτή. Ακόμα και αν «προκύψει» στο μέλλον τέτοια κατηγορία, προφανώς και θα είναι πάρα πολύ δύσκολο να εξηγηθεί πώς αυτή η συγκεκριμένη κατηγορία υπάρχει στην υπόθεση του παιδιού μας από τις 8/1 και όχι στη μητέρα του, μέχρι τουλάχιστον τρεις μήνες από τότε. Ακόμα και αν επιχειρήσουν να ανοίξουν νέα δικογραφία με αυτή την κατηγορία, προκειμένου να υποστηρίξουν τις διατάξεις των Νικολού και Σταύρου που περιείχαν στην επιχειρηματολογία τους την κατηγορία της «εγκληματικής οργάνωσης», έχουν ήδη οι ίδιοι ακυρώσει αυτή την προσπάθεια, αφού η συγκεκριμένη κατηγορία είχε ήδη εξακριβωμένα χρησιμοποιηθεί χωρίς να υπάρχει ως μεθόδευση των κρατικών αρχών εις βάρος του παιδιού μας. Και κάνει εντύπωση επίσης η βεβαιότητα της Νικολού ότι τα αδικήματα που προσάπτουν στην Ρούπα τα έχει διαπράξει κιόλας, δηλαδή σύμφωνα με τα λεγόμενά της, είναι για αυτήν δεδομένη η «διεύθυνση και ένταξη σε εγκληματική οργάνωση», καθώς αναφέρει ως αιτιολόγηση της απόφασής της ως δεδομένο «των υπ' αυτής διαπραχθέντων αδικημάτων». Όλα τα παραπάνω επαναλαμβάνονται στη Διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Καλαμάτας Σταύρου. Συνεπώς υπάρχει η παραδοχή ότι όλα τα γεγονότα που έγιναν από τη στιγμή που συνέλαβαν τη Ρούπα μαζί με το παιδί στις 5-1-2017 «έγιναν με βάση το νόμο», αφού αναπαράγονται αυτούσιες οι ίδιες θέσεις που είχαν εκφραστεί. Συνεπώς είναι δεδομένο ότι κάθε κίνηση που γίνεται μέχρι αυτή τη στιγμή, συνιστά μια αλυσίδα πράξεων που βασίζονται σε συγκεκριμένες αποφάσεις, βάσει των οποίων αντιμετωπίστηκε το παιδί μας με τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίστηκε. Και αυτή η αντιμετώπιση είχε τις στοχεύσεις που ήδη αναφέρουμε και αναλύουμε, με βάση όχι την πολιτική μας θέση απέναντι στο καθεστώς, αλλά τα γεγονότα, τα στοιχεία και τα επιχειρήματα αυτών που έχουν εμπλακεί στο σχέδιο εξόντωσης του παιδιού μας. Αυτή την

αλυσίδα συμπλήρωσε με έναν επιπλέον κρίκο ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Καλαμάτας. Επειδή όμως ήδη υπάρχουν πολλά ζητήματα και «ερωτήματα» που αν μη τι άλλο θα προκύπτουν κάθε φορά που κάποιος εισαγγελέας ή δικαστής παίρνει στα χέρια την υπόθεση του παιδιού μας, δύο είναι τα συμπεράσματα που μπορούμε να βγάλουμε: Ή αυτός θα βασίζει την κίνησή του σε μια γνώση επί της υπόθεσης την οποία θα έχει ερευνήσει και θα αποδέχεται να την στηρίζει, την οποία γνώση του την παρέχουν «στοιχεία» και «αποδείξεις» που εμείς δεν γνωρίζουμε γιατί δεν μας κοινοποιούνται, ή απλώς αναλαμβάνει τυφλά να εκτελεί εντολές. Στην πρώτη περίπτωση θα πρέπει να μιλάμε για απόκρυψη «στοιχείων» και «αποδείξεων» από κάποιο φάκελο που αγνοούμε το περιεχόμενό του και ο οποίος επίσης, βασίζεται σε ψευδή επιχειρήματα και κατηγορίες (π.χ. το κατηγορητήριο για «εγκληματική οργάνωση») τις οποίες αδιαφορεί να ελέγξει ακόμα και όταν εμείς τις επισημαίνουμε. Παρά το γεγονός ότι κανένα επιχείρημα νομικό ή ό,τι άλλο, δεν μπορεί να δικαιολογήσει και να νομιμοποιήσει αυτά που έγιναν στο παιδί μας, θα πρέπει σε αυτή την περίπτωση να μιλήσουμε και για την αποδοχή ως δεδομένης της ορθότητας των επιχειρημάτων και της κάθε διαδικασίας που προηγήθηκε.

Να επισημάνουμε επίσης, για ακόμα μία φορά, ότι έχουν αφαιρεθεί έγγραφα και αντικείμενα του παιδιού από το σπίτι που διέμενε με τη μητέρα του, τα οποία αγνοούνται. Στην έκθεση κατάσχεσης που έχουμε, αυτά τα έγγραφα που αφορούν και σε ζητήματα υγείας του παιδιού, δεν υπάρχουν. Σε ερώτηση που έχουμε υποβάλλει σε σχέση με αυτά, όπως επίσης και άλλων αντικειμένων του παιδιού μας (π.χ. τετράδια, εργασίες, βιβλία μαθηματικών) και με το ποιος τα έχει κατασχέσει, για ποιο λόγο και γιατί δεν καταγράφονται στην έκθεση κατάσχεσης, καμία απάντηση δεν έχουμε πάρει. Υπάρχει άλλη έκθεση κατασχέσεως στην οποία έχουν συμπεριληφθεί αυτά τα κατασχεμένα έγγραφα και αντικείμενα; Ή μήπως κάποια από αυτά δεν τους βοηθούσαν και πετάχτηκαν; Προφανώς και δεν κατασχέθηκαν αυτά για να πεταχτούν. Προφανώς και υπάρχει κάποια έκθεση κατάσχεσης που την κρατάνε κρυφή. Και αφού υπάρχει άλλη έκθεση κατάσχεσης που κρατάνε για το παιδί μας, προφανώς αυτή θα εντάσσεται σε κάποιον φάκελο που δεν γνωρίζουμε, ίσως και σε άλλη δικογραφία. Οι εισαγγελείς που παίρνουν στα χέρια τους αυτόν τον φάκελο με αριθμό 5/2017, τι ακριβώς βλέπουν; Που συνδέεται με όλα αυτά και με τον φάκελο 5/2017 η κατηγορία της «εγκληματικής οργάνωσης» που επαναλαμβάνεται στις Διατάξεις κατ' άρθρο 1532 του Α.Κ. των εισαγγελέων και που εμείς δεν γνωρίζουμε;

Όπως επίσης, έχουμε θέσει ξανά το ζήτημα του τρόπου σύλληψης της Ρούπα. Το γεγονός ότι δεν έχει διαψευσθεί από κανέναν – και ούτε πρόκειται- ότι η σύλληψή της ήταν αποτέλεσμα κατάδοσης, το μόνο ασφαλές συμπέρασμα είναι ότι αυτό ισχύει. Από τότε που η Ρούπα δημοσιοποίησε το κείμενό της σχετικά με αυτό το ζήτημα, έχει περάσει καιρός. Όμως να ξέρουν όλοι, ότι οι καταδότες αγωνιστών ποτέ στην ιστορία δεν μένουν στο σκοτάδι. Αργά ή γρήγορα θα υπάρξουν τα στοιχεία αυτά που θα τους αποκαλύψουν. Έτσι και αλλιώς και στόματα ανοίγουν και λάθη γίνονται. Επειδή στον κρατικό μηχανισμό υπάρχουν πολλοί που έχουν ανάμειξη, είτε άμεση είτε έμμεση σε αυτήν βρώμικη ιστορία που την συγκαλύπτουν γιατί έχουν λόγους προφανώς πολιτικούς, υπάρχουν σίγουρα και κάποιοι που δεν επιθυμούν να διασυρθούν μαζί τους. Γιατί όσο επιτακτική ήταν η ανάγκη για το καθεστώς να συλλάβει την Ρούπα, υπάρχουν γεγονότα σε αυτήν την ιστορία που καταλαβαίνουμε ότι δεν μπορεί ο κρατικός μηχανισμός να τα επωμιστεί στο σύνολό τους.

Η σύλληψη της επικίνδυνης για το σύστημα και επικηρυγμένης με 1 εκατομμύριο ευρώ αγωνίστριας ήταν αποτέλεσμα κατάδοσης και ως τέτοια θεωρήθηκε από κάποιους ότι αφού την «έδωσαν», είναι ένα στοιχείο παραπάνω που δείχνει ότι μπορούν να εφαρμόσουν το σχέδιο εξόντωσης και του παιδιού της, αφού με βάση τον συλλογισμό τους κανένας δεν θα αντιδρούσε. «Αφού την κατέδωσαν, συνεπώς είναι απολύτως απομονωμένη και συνεπώς κανένας δεν θα αντιδράσει στα αίσχη που θα κάνουμε στο παιδί της. Ακόμα και να το εξοντώσουμε». Αυτό ήταν το σκεπτικό τους. Το σχέδιο εξόντωσης του παιδιού μας και ο πόλεμος εναντίον του που συνεχίζεται συνδέεται άρρηκτα με την ίδια την κατάδοση. Με αυτήν συνδέεται και η κατηγορία της «εγκληματικής οργάνωσης» που υπάρχει στα έγγραφα του παιδιού μας. Πίστεψαν ότι επειδή βρήκαν μερικούς καταδότες, ότι θα μπορούν να μας τσακίσουν μαζί με το παιδί μας. Όμως έκαναν λάθος. Τι περίμεναν; Ότι θα κάτσουμε απatheis να τους παρακολουθούμε να τσακίζουν το παιδί μας; Ή μήπως θα μας λύγιζε η γνώση ότι την Ρούπα την κατέδωσαν; Προφανώς έχουν πολλά ακόμα να μάθουν για εμάς.

Πρωτεύον και σημαντικότερο ζήτημα για εμάς ήταν και είναι, να απεγκλωβιστεί το παιδί μας από αυτή την αιχμαλωσία που το έχουν υποβάλλει. Πρωτεύον και σημαντικότερο ζήτημα για εμάς ήταν και είναι να μην συνεχίζει να βρίσκεται όμηρος του κράτους. Πρωτεύον και σημαντικότερο ζήτημα είναι να σπάσει κάθε συνδετικός κρίκος

που εγκλωβίζει το παιδί μας σε υποθέσεις και βρώμικες μεθοδεύσεις που είναι αδύνατο να το αφορούν και που με βάση αυτές θα πρέπει να είναι ισοβίως όπως θέλουν οι διώκτες του δεσμευμένο σε ένα καθεστώς ομηρίας.

Το παιδί μας, όπως είπαμε από τη πρώτη στιγμή της σύλληψης, είναι αιχμάλωτος πολέμου. Το κράτος το έβαλε σε αυτή τη θέση και το αντιμετώπισε ως «τρομοκράτη». Πίστεψε ότι έχει τη νομιμοποίηση να το κάνει. Όμως έκανε λάθος. Εμείς δεν θα σταματήσουμε. Δεν θα τους αφήσουμε ήσυχους. Έχουν διαπράξει το πιο εγκληματικό, το πιο βίαιο, το πιο επαίσχυντο κατασταλτικό χτύπημα στην ιστορία και όσοι έχουν βάλει τις υπογραφές τους, θα κουβαλούν αυτό το στίγμα για πάντα. Γιατί μπορεί να σιωπούν όλοι γύρω από αυτά τα γεγονότα, όμως εμείς δεν θα σιωπήσουμε ποτέ. Και ούτε θα τα ξεχάσουμε. Δεν θα ξεχάσουμε ότι βεβήλωσαν ότι πιο ιερό έχουμε, ότι προσπάθησαν να εξοντώσουν το παιδί μας.